Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

THE ORTHODOX OBSERVER

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελὶς

Η ΠΑΝΑΓΙΑ .... (Παιδικὲς Προσευχές) 170

ΔΕΩΔΕΣ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ .. Ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπον κ. Μιχαὴλ 171

IDEAL OF THE CHRISTIANS .. By Archbishop Michael (translated from the Greek by Athena Hatziemmanuel) 173

Ι ΚΕΙΤΑΙ Ο ΤΑΦΟΣ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ; .. Ὑπὸ κ. Β. Γ. Βασιλειάδου Δ. Ο. Θ. 175

ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΤΟ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΚΟΝ ΚΟΛΛΕΓΙΟΝ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ .. Ὑπὸ Φιλίππου Δ. Ἐμμανουήλ 177

ΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ—Π .... Ὑπὸ Ξενοφῶντος Διαμαντοπούλου 178

ΘΕΤΙΚΑ ΒΗΜΑΤΑ 180

ΨΕΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ .. (Ὁ Θάνατος τοῦ Μακαρ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Δωροθέου—Τὰ Συνέδρια τῆς Ὁμογενείας—Ἀντιθέσεις εἰς τὸ Σιδηροῦν Παραπέτασμα).. 181

ΥΜΟΥΜΑΙ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ .. Ὑπὸ Ἰωάννου Ε. Ρεζίνη 182

DAY SCHOOL SEMINAR 184

VIRGIN MARY—THE DISCIPLINE OF OBEDIENCE By Efrosine Vasiliou 185

«ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΟΥ» (Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ Διεύθυνσις Παιδείας—Πένθη)..... 187

15 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Ἀπόστολοι ἐκ περάτων συναθροισθέντες ἐνθάδε, Γεθσημανῆ τῷ χωρίῳ, κηδεύσατέ μου τὸ σῶμα. Καὶ σύ, Υἱὲ καὶ Θεέ μου, παράλαβέ μου τὸ πνεῦμα.

...

Ἐξέστη τὰ σύμπαντα ἐπὶ τῇ θείᾳ δόξῃ σου· σὺ γὰρ ἀπειρόγαμε Παρθένε, γῆθεν μετέστης πρὸς αἰωνίους μονὰς καὶ πρὸς ἀτελεύτητον ζωήν, πᾶσι τοῖς ὑμνοῦσι σε σωτηρίαν βραβεύουσα.

...

Τὴν ἐν πρεσβείαις ἀκοίμητον καὶ προστασίαις ἀμετάθετον ἐλπίδα, τάφος καὶ νέκρωσις οὐκ ἐκράτησαν· ὡς γὰρ ζωῆς Μητέρα πρὸς τὴν ζωὴν μετέστησεν ὁ μήτραν οἰκήσας ἀειπάρθενον.

ΠΡΟΝΟΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΤΟΣ ΚΓ' ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ—AUGUST, 1957 ΑΡΙΘΜΟΣ 449

Παιδικές Προσευχές

Γλυκειὰ Παναγία μου:

Μᾶς εἶπε ἡ Μητέρα: Σὰν σήμερα κοιμήθηκες στὴν Ἁγία Γεθσημανῆ. Οἱ ἀγαπημένοι μαθηταὶ τοῦ καλοῦ μας Χριστούλη ἦλθαν κοντά σου ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου. Σὲ περιποιήθηκαν μὲ ἀγάπη καὶ ἔθαψαν μὲ εὐλάβεια τὸ τιμημένο σου σῶμα.

Ἀπὸ τότε εἶσαι στὸν οὐρανό. Κοντὰ στὸ Χριστούλη μας. Μᾶς ἀγαπᾶς, μᾶς φυλάττεις ἀπὸ κάθε κακὸ καὶ χαίρεσαι, ὅταν εἴμαστε καλὰ παιδιά.

Τώρα ποὺ κυττάζω τὰ γλυκὰ μάτια Σου στὴν ἅγια Σου εἰκόνα, καταλαβαίνω πόσο δίκιο ἔχει ἡ Μητέρα. Εἶναι γλυκὰ καὶ ὄμορφα τὰ μάτια σου Παναγία μου, ὅπως γλυκὰ καὶ ὄμορφα εἶναι τὰ μάτια τῆς Μητέρας. Προπαντός, ὅταν μοῦ χαμογελᾶς κι' ἀνοίγεις καὶ τὴν ἀγκαλιά σου...

Τὸ χαμόγελό σου Παναγία μου εἶναι πιὸ ὡραῖο καὶ πιὸ φωτεινὸ ἀπ' τὰ λουλούδια, ποὺ εἶναι μπροστὰ στὴν εἰκόνα Σου. Καὶ ἡ ἀγκαλιά σου εἶναι τόσο ζεστή. Κάνε νὰ μὴν φύγω ποτὲ ἀπὸ κοντά Σου. Κάνε νὰ εἶναι ὅλη μου ἡ ζωὴ σὰν αὐτὴ τὴν ὥρα.

Ἐμμανουὴλ Χατζημμανουὴλ

ΣΤΗΝ ΠΑΝΑΓΙΑ

Γλυκὸ τοῦ κόσμου στήριγμα, ἀθάνατη Μαρία,
ἐσὺ π' ἀκοῦς τὴν δέησι π' ὑψώνουν τὰ παιδία,
ἄκου κι' ἐμᾶς ποὺ ὑψώνουμε σ' ἐσὲ τὴν προσευχὴ
π' ἀπ' τὴν ἀγνὴ ψυχή μας βγαίνει γιὰ σὲ θερμή.
Εὐλόγησε τὰ δάκρυα, καλὴ μας Παναγία,
ὅπου μὲ πάθος χύνονται ἐμπρὸς στὴ δυστυχία.
Συγχώρησε καὶ φώτισε ἐκεῖνον ποὺ πλανήθη
καὶ χύσε του στὰ στήθη τὴν πίστι τὴν γλυκιά.
Βοήθα τὴν Ἑλλάδα μας, τὴν ὄμορφη πατρίδα,
σ' ὅλο τὸν κόσμο δεῖχνε την μὲ σκῆπτρο καὶ χλαμύδα,
κάμε νὰ σφίξει ἐλεύθερη μὲς στὴ θερμὴ ἀγκαλιά της
καὶ τ' ἄλλα τὰ παιδιά της, ποὺ ζοῦνε στὴ σκλαβιά.

Στεφ. Μαρτζώκης

OBSERVER

Established 1934

Vol. XXIII August 1957 44

A monthly record of the news, th work and the thought of the Gree Orthodox Church in America, pub lished under the auspices of the Gree Archdiocese.

EDITOR:
EMM. HATZIEMMANUEL

The ORTHODOX OBSERVER is published monthly by the Greek Archdiocese Publications Association, at Garrison, N. Y.

"Reentered as second class matter May 21, 1953, at the Post Office at Garrison, N. Y., under the Act of March 3, 1879."

Subscriptions in the United States: For one year $4.00—for two years $7.00.

Other Countries $4.50 per year. 40 Cents a copy.

Contributions and News deadline for THE ORTHODOX OBSERVER is the 10th day of the month for issue dated the following month.

CHANGE OF ADDRESS AND RENEWAL ORDERS are to be sent to: ORTHODOX OBSERVER, St. Basil's Academy, Garrison, N. Y.; or: Greek Archdiocese, 10 East 79th Street, New York, N. Y.

Please allow one month for change of address and renewal orders to become effective.

To insure accuracy of changes of address, please include present address together with your new address.

ΠΕΡΙ ΤΗ ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

ΤΟ ΙΔΕΩΔΕΣ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου κ. Μιχαήλ

Τὸ ἰδεῶδες παρθένου· ἰδεῶδες μητρός· ἰδεῶδες ...ναικός· ἰδεῶδες κάθε χριστιανικῆς προσω...κότητος ὑπῆρξεν καὶ εἶναι καὶ θὰ εἶναι ἡ Ὑπε...γία Θεοτόκος δι' ἡμᾶς. Ὅπως τὸ οὐράνιον ...ξον ἀντιπροσωπεύει ὅλα τὰ γνωστὰ καὶ δυνα...κ χρώματα τοιουτοτρόπως καὶ ἡ Παναγία ἦτο ...συνισταμένη ὅλων τῶν γνωστῶν καὶ δυνατῶν ...ριστιανικῶν ἀρετῶν εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμόν. Ἔτσι τὴν παρουσιάζει ἡ χρυσῆ παράδοσις τῆς ...γιωτάτης Μητρός μας Ἐκκλησίας. Εἶναι δὲ ...νωστὸν ὅτι ἡ παράδοσις διεφύλαξε, μέχρις ἡ...ῶν, μὲ τὸν μυστικιστικόν της τρόπον τῆς διαφυ...ξέως τῶν ὡραιοτέρων καὶ πνευματικωτέρων ...αγμάτων τῆς θρησκείας μας, τὰ πολυτιμότερα ...μεῖα τῆς ἀμωμήτου Ὀρθοδόξου πίστεώς μας. ...λλοίμονον ἂν δὲν εἴχομεν τὸν θησαυρὸν τῆς ...νοθεύτου, τῆς ἁγνῆς, τῆς γνησίας παραδόσεώς ...ας· ἀλλὰ καὶ περισσότερον ἀλλοίμονον ἂν τὸν ...μύθητον θησαυρὸν τῆς παραδόσεώς μας ἠθέ...ομεν δῆθεν νὰ τὸν ἐπαυξήσωμεν μὲ τὴν προ...θήκην κιβδήλων καὶ πλαστογραφημένων νομι...μάτων καὶ περγαμηνῶν.

Καὶ τὸν πρῶτον καὶ τὸν δεύτερον κίνδυνον, ...μφοτέρας αὐτὰς τὰς συμπληγάδας, μέχρι τοῦδε ...ὰς ἔχει διαφύγῃ ἡ Ὀρθοδοξία, ἡ μόνη παραμέ...ουσα ἐλπὶς τῆς ἀσφαλοῦς καὶ βεβαίας σωτηρί...ς τῆς ἀνθρωπότητος. Διότι ἡ Ὀρθοδοξία ἀπο...ίδει εἰς τὴν Παναγίαν τὴν τιμήν, ποὺ ἡ ἰδία ἐ...έρδησε μεταξὺ ὅλων τῶν ἁγίων προσωπικοτή...ων τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Ἐξησφάλισε ...αὶ ἐπεφύλαξεν εἰς αὐτὴν τὴν θέσιν καὶ τιμήν, ...οὺ ἠθέλησε δι' αὐτὴν ὁ Υἱός της καὶ Θεὸς ἡμῶν, Ἰησοῦς Χριστός. Ἂν δὲ ἐστερούμεθα τῆς ἀδα...αντίνης συντηρητικότητος, ποὺ εἶναι τὸ χαρα...τηριστικὸν τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως καὶ Ἐκ...λησίας μας, διὰ τὴν ὁποίαν πολλάκις μᾶς ὀνει...ίζουν οἱ ἀνερμάτιστοι πλέοντες εἰς τὸν ὠκεα...όν τῶν θρησκευτικῶν ἰδεῶν καὶ ἀντιλήψεων, ...ὰ ἀνήκομεν καὶ ἡμεῖς εἰς ἓν ἀπὸ τὰ ὡς ἄνω δύο ...ρησκευτικὰ στρατόπεδα, ποὺ ἔχουν δημιουργή...ει τὰ γοητευτικὰ ἄσματα τῶν σειρήνων, ποὺ ...ουσιάζουν τὰς μνημονευθείσας συμπληγάδας.

ΤΜΗΜΑ ΨΗΦΙΔΩΤΟΥ ΤΟΥ ΔΑΦΝΙΟΥ
Ἀπὸ τὴν παράστασιν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου. ΙΑ' αἰών

Τί δὲ λέγει ἡ παράδοσις, ὁ ἀμύθητος οὗτος θησαυρός, ποὺ ζηλοτύπως τὸν διαφυλάττει ἡ λελογισμένη καὶ ἰσορροπημένη συντηρητικότης τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, περὶ τῆς Παναγίας Παρθένου καὶ Μητρὸς τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ; Λέγει ὅτι κατ' ἐπαγγελίαν τὴν ἀπέκτησαν οἱ ἐνάρετοι καὶ εὐσεβέστατοι γονεῖς της ὁ Ἰωακείμ καὶ ἡ Ἄννα. Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον ἐγεννήθησαν σχεδὸν ὅλαι αἱ προσωπικότητες, ποὺ διεδραμάτισαν πρόσωπον σπουδαῖον εἰς τὴν διαμόρφωσιν καὶ τὴν πορείαν τῆς

ἀνθρωπίνης ἱστορίας. Ὑπῆρξεν εὐκλεὴς καρπὸς θερμοτάτων προσευχῶν. Ἔμεινε δὲ εἰς τὸν κόσμον μόνον τόσον ὅσον ἦτο δυνατὸν νὰ παραμείνῃ χωρὶς νὰ ἐπηρεασθῇ, οὔτε κατ' ἐλάχιστον, ἀπὸ τὸ κακὸν ἡ Παναγία της ψυχή. Παρεδόθη ἔπειτα εἰς τοὺς ἱερεῖς. Ἐτέθη δηλαδὴ ἀπὸ τοὺς γονεῖς της, ποὺ ἐγνώριζαν πάρα πολὺ καλά, ἀπὸ τὸν τρόπον κατὰ τὸν ὁποῖον τὴν ἀπέκτησαν, τὸν ἐξαιρετικὸν καὶ ἔκτακτον προορισμόν της, ἐτέθη εἰς τὸ θεῖον θερμοκήπιον τῆς θρησκείας· μόνον ἐκεῖ ἦτο δυνατὸν ὁ ἄνθρωπος Μαρία, εἶναι δυνατὸν ὁ κάθε ἄνθρωπος, νὰ διατηρήσῃ τὸ κατ' εἰκόνα καὶ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ καθ' ὁμοίωσιν. Ὑπὸ τὴν ἄγρυπνον παρακολούθησιν τῶν πεπειραμένων καὶ εἰδημόνων κηπουρῶν, τὸ θαυμάσιον καὶ πολυτιμότατον φυτὸν ηὐξήθη καθ' ὁλοκληρίαν ἀνεπηρέαστον ἀπὸ τὰ τρία κακά, ποὺ ἐπιδιώκουν τὴν ψυχικὴν καταστροφήν μας, τὴν σάρκα, τὸν κόσμον καὶ τὸν πονηρόν.

Ἡ χρυσῆ παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας μας πολλὰ λέγει διὰ τὴν ζωήν, τὴν δωδεκάχρονον περίπου, ποὺ διήγαγεν εἰς τὸ εὐλογημένον ἐκεῖνο περιβάλλον, τὰ ἅγια τῶν ἁγίων, ὡς ἡγιασμένη, ἡ Παρθένος Μαρία. Δύο, ὅμως, εἶναι ἐκεῖνα, ποὺ ἀκόμη καὶ ἡμεῖς οἱ ἁμαρτωλοὶ καὶ κατάκριτοι τοῦ ἀποκαλυπτικοῦ μας εἰκοστοῦ αἰῶνος, δὲν εἶναι δυνατὸν παρὰ νὰ τὰ παραδεχθῶμεν ἀσυζητητεὶ καὶ ἀδιστάκτως. Εἶναι δὲ αὐτὰ ἡ προσευχὴ εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἦτο παραδεδομένη ἡμέρας καὶ νυκτὸς εἰς τὸ θεῖον ἐκεῖνο περιβάλλον ἡ Παρθένος· εἶναι προσέτι καὶ τὰ θεῖα λόγια, ποὺ ἔπληττον τὰς ἀκοάς της κατὰ τοὺς συχνοὺς καὶ πυκνοὺς χρόνους τῆς λατρείας. Προσευχὴ καὶ θεῖος Λόγος ἦσαν τὸ ζωογόνον ἡλιακὸν φῶς καὶ ἡ οὐρανόπεμπτος βροχή, ποὺ ἔδιδαν τὴν αὔξησιν καὶ τὴν ἀκμὴν εἰς τὸ θεῖον φυτόν, ποὺ ἐπρόκειτο ἀργότερον νὰ βλαστήσῃ τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς. Μόνον εἰς τοιοῦτον περιβάλλον ἦτο δυνατὸν νὰ αὐξηθῇ καὶ ἡλικιωθῇ ἡ τιμιωτέρα τῶν χερουβείμ καὶ ἐνδοξοτέρα ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφείμ. Διὰ τοῦτο δὲν παρουσιάζει ἡ Θεοτόκος Μαρία καθ' ὅλην τὴν ἐπίγειον ζωήν της, τὰ μειονεκτήματα ἐκεῖνα, τῶν ὁποίων δὲν στεροῦνται οὔτε οἱ ἐκλεκτοὶ ἀπόστολοι καὶ μαθηταὶ τοῦ Θεανθρώπου Διδασκάλου καὶ Σωτῆρος. Οἱ τελευταῖοι δουλεύουν εἰς πάθη ψυχικά, ἀκόμη καὶ οἱ ἐξ αὐτῶν ἐκλεκτότεροι: ζηλεύουν, φιλοδοξοῦν, τρομοκρατοῦνται καὶ εἰς τὸ κρισιμώτατον σημεῖον τῆς ἀποστολῆς καὶ τοῦ ἔργου τοῦ Σωτῆρος, Τὸν ἀπαρνοῦνται ἄλλοι μὲν σιωπηλῶς μὲ τὴν φυγὴν εἰς δὲ καὶ διὰ λόγων.

Μόνον ἡ Ὑπεραγία ὄντως Θεοτόκος παρουσιάζεται ἀληθῶς χωρὶς σπίλον ἢ ρυτίδα ψυχικ ἢ τι τῶν τοιούτων· ὄντως ἁγία καὶ ἄμωμος, ὅπ διαζωγραφίζει ὁ Παῦλος τὴν Ἐκκλησίαν, π ἵδρυσε μὲ τὸ αἷμα Του ὁ Υἱὸς τῆς ἁγιωτάτ Μητροπαρθένου Μαρίας. Ὅλοι ὅσοι ἐμελέτ σαν, εἰς τὰς ὥρας τῆς μυστικῆς των θεωρίας πρότυπον τῆς πνευματικῆς ζωῆς, τὴν Παναγία ποὺ μόνον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον εἶναι δυνατ κάπως νὰ ἐξιχνιασθῇ ἀπὸ τὸν σημερινὸν ἄνθρ πον, ποὺ ἔχει διαρκῶς νὰ κάμῃ μὲ τὴν εὐπε στατον ἁμαρτίαν, συμφωνοῦν εἰς τοῦτο ὅτι πλέον ἔκδηλος ἀρετή της ἦτο ἡ βαθυτάτη τ πείνωσις. Εἶχεν ἡ Μακαρία Μαρία τὰ ἔτη τ περισυλλογῆς καὶ αὐτοεξετάσεώς της εἰς ἅγια τῶν ἁγίων. Ἐκεῖ ἐνεβάτευσεν, ἐν ὅλῃ ἀνέσει της, εἰς τὸν ἐσωτερικόν της κόσμον. κεῖ κατενόησε τὸ ὕψος καὶ τὸ βάθος, τὸ πλάτ καὶ τὸ μῆκος τοῦ ἀπορρήτου θαύματος, ποὺ ἐγίνετο μὲ ὄργανον Αὐτὴν τὴν ἰδίαν. Μόνον αὐ ἐπὶ τῆς γῆς κατανοήσασα καθ' ὅν τρόπον κατ νόησε τὸ μέγα καὶ παράδοξον μυστήριον τὸ τῇ γαστρὶ αὐτῆς τελεσιουργηθέν, τὴν θείαν δ λαδὴ Ἐνσάρκωσιν, κατὰ λόγον φυσικώτατ καὶ λογικώτατον μόνον αὐτὴ ἠσθάνθη καὶ ἔζη τὴν ἀρετὴν τῆς ταπεινώσεως κατὰ τρόπον αὐ τοῦτο μοναδικὸν καὶ ἐξαίσιον. Αὐτὴ ἦτο τὸ σ μεῖον τῆς ἑνώσεως τοῦ Θεοῦ μετὰ τῆς ἁμαρτ λοῦ ἀνθρωπότητος. Δὲν ἦτο δυνατὸν οὐδ' ἐ στιγμὴν νὰ αἰσθανθῇ ἀλαζονείαν διὰ τοῦτο. Δ ότι καὶ πάλιν μόνον αὐτὴ ἦτο εἰς θέσιν νὰ κατ νοήσῃ τὸ ἀμέτρητον βάθος τῆς ἀνθρωπίνης κ ταπτώσεως. Ὅταν δὲ λέγωμεν ἀνθρωπίνης ἐ νοοῦμεν καὶ τὴν τῆς Παναγίας· διότι ἡμεῖς δ ἐγοητεύθημεν ἀπὸ τὸ ἆσμα τῶν σειρήνων τ δεξιᾶς διὰ νὰ ἀνακηρύξωμεν ἀναμαρτήτως συ ληφθεῖσαν τὴν Μαρίαν. Ἄλλοι ὑπέπεσαν εἰς ἀβυσσαλέον τοῦτο σφάλμα, διὰ νὰ ἀποστερ σουν τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον τὴν δόξαν τ διαφυλάξεως ἀσπίλου τῆς ψυχῆς της καὶ τ σώματός της, διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ. Κ μὲ τὴν ἐκτίμησιν αὐτὴν τῆς ἀβυσσαλέου ἀνθρ πίνης καταπτώσεως, ἐξησφάλισεν ἡ Θεοτόκ τὴν ἄκραν της, τὴν ἀνυπέρβλητον, τὴν μοναδικ εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς πνευματικῆς ζωῆς, ταπε νωσίν της.

Ὅλους τοὺς χρωματισμούς, τοὺς γνωστο καὶ δυνατούς, ἠμπορεῖ τοῦ ἀνθρώπου ἡ διαν ητικὴ ἱκανότης καὶ ἡ τεχνοτροπία νὰ τοὺς συ λάβῃ καὶ ἀπεικονίσῃ. Τοῦ οὐρανίου ὅμως τόξ τοὺς χρωματισμοὺς κανεὶς χρωστὴρ δὲν ἠμπ ρεσε ποτὲ νὰ ἀναπαραγάγῃ. Εἶναι, μένουν κ θὰ μένουν ἀσυναγώνιστοι. Εἶναι τῶν χρωματ σμῶν τὰ ἰδεώδη. Τοιουτοτρόπως καὶ τὰς ἀρετ

The Ideal of the Christians

by His Eminence Archbishop Michael

Translated from the Greek by Athena Hatziemmanuel

The English translation of this important and profound article appears for the benefit of those readers whose knowledge does not extend to the Greek language. Editor

The Most-holy "Theotokos" has been the ideal of every gin, every woman and mother and of every Christian sonality; and so it will be forever. As the rainbow presents all the familiar and possible colors, so the gin is that converging point at which culminate all familiar and possible Christian virtues. It is in this nner that the golden tradition of our Holy Mother urch presents her. It is known that tradition, in its stical way of preserving all the beautiful and spiritual ngs of our religion, has kept intact, until our time, most valuable marks of our pure Orthodox faith. How iful would it be, if we did not possess the treasure of r unadulterated, pure and genuine tradition, and how adful, if we sought to increase the immense treasures our tradition with the addition of counterfeit coins d parchments.

Orthodoxy, the only remaining hope of a safe and re salvation of humanity, has escaped, until now, these o dangers, that stand like the Clashing Rocks (Symegades). Orthodoxy renders to the Virgin Mary the nor she earned herself among all the saints of the urch of Christ. Orthodoxy secured and reserved for r the position and the honor which her Son and our od, Jesus Christ, wished her to have. Had we lacked e adamant conservatism, which is the characteristic of th the Orthodox faith and Church and because of nich we have been reproached by those adrift in oceans various religious ideas and conceptions, we, too, would w belong to one of the two camps that were created by e enchanting songs of the mythical sirens.

What, then, does tradition, this immense treasure, so alously kept by the thoughtful and balanced conservasm of the Orthodox Church, have to say about the irgin Mary, the Mother of our Saviour Jesus Christ? It professes that her virtuous and pious parents, Joachim and Anna, had her by promise. In the same manner were born almost all the personalities that played an important part in the formulation of the course of human history. Mary was the glorious fruit of earnest praying. She remained in society just long enough to avoid even the merest influence of evil. She was then given over to the priests. Her parents, i.e., who, by the manner of her conception, knew well her extraordinary destination, placed her in the greenhouse of religion; for only there would it be possible for the human Mary—as it would be for any man—to maintain the image and reach the likeness of God. Under the vigilant attention of the experienced and expert attendants the admirable and valuable plant reached full growth. The three evils that seek the destruction of the human soul, namely, flesh, the world and the devil, never affected her.

The golden tradition of our Church has much to relate about the life that Mary spent in that blessed environment, the holy of holies, for almost twelve years. There are, though, two things that we, the sinful of the twentieth century have to accept without any discussion and hesitation. One is prayer; in that divine environment the Virgin must have given herself to prayer day and night. The other are the holy Words; during the frequent services the divine words must have stricken her ears time and again. Prayer and the divine Word constituted the life-giving sunlight and rain that brought growth and bloom to the divine plant which was later to bring forth

ῆς Θεοτόκου δὲν θὰ καταστῇ ποτὲ δυνατὸν νὰ ύρεθῇ καὶ ζήσῃ ἐπὶ γῆς ὃν λογικόν, ποὺ θὰ ἠδύατο εἰς τὸ πρόσωπον, τὸν χαρακτῆρα, τὴν καθηερινὴν ζωήν του νὰ τὰς ἐπιδείξῃ καὶ τὰς ἐμφαίσῃ. Εἶναι καὶ θὰ παραμένουν πάντοτε τὸ ἰδεῶες τῆς πνευματικῆς ζωῆς κάθε παρθένου, κάθε μητρός, κάθε γυναικός, κάθε χριστιανοῦ. Ὅλαι γενικῶς αἱ ἀρεταί της, ποὺ εἶναι τόσαι, ὅσοι καὶ οἱ χρωματισμοὶ τοῦ οὐρανίου τόξου. Πρὸ πάντων, ὅμως, καὶ κατ' ἐξοχὴν ἡ ἀρετὴ τῆς ταπεινώσεώς της.

the fruit of life. It was only in such an environment that "the more honorable than the Cherubiam and incomparably more glorious than the Seraphim" could grow and become of age. That is why, during her entire life on earth, the "Theotokos" Mary never showed any of the shortcomings which not even the chosen Apostles and Disciples of the Saviour lacked. For even the most chosen ones were torn by passions: they were jealous, ambitious and often seized by fears, and at the most critical moment of the Saviour's mission they renounced Him, abandoning Him, some silently, one with words.

Indeed the Most-holy "Theotokos" alone appears entirely without any blemish or wrinkle in her soul. Truly holy and blameless, as St. Paul describes the Church, which founded with his blood the Son of the Most-holy Virgin-mother Mary. Those who have studied Mary, the model of spiritual life, in their hours of mystical contemplation—the only way it can be done by modern man who is continually surrounded by sin—will agree that her most manifest virtue was her extreme humility. Mary spent her years of contemplation and self-examination in the holy of holies. There, at leisure, she penetrated into her inner self. There she conceived the vastness of the secret miracle, to the performance of which she would be the instrument. As she alone on earth understood, in the way she did, the great and strange mystery of the divine Incarnation that took place in her womb, it is quite natural and logical that she alone on earth felt and lived the virtue of humility in a m unique and superb manner. She became the point unity between God and sinful humanity. Never for moment did she feel arrogant about it. For she alo again, was in the position to understand the immeasurab depth of the downfall of man. And when we speak "man's downfall' we mean that of the Virgin's as wel for we have not been enchanted by the song of the sirens who proclaim that Mary was immaculately co ceived. Others have fallen into this error in order to d prive the Holy "Theotokos" of the glory of having ke spotless both body and soul, through the power of Go It was the understanding of the abysmal human dow fall that earned the Virgin Mary the extreme and u surpassed humility, unique in the history of spiritual lif

Through his intellectual abilities and by his techniqu man may perceive and render all the familiar and po sible colors. But the colors of the rainbow no brush ha yet reproduced. They are and will always be incompa able. For they are the ideal of colors. Likewise, neve will a living human being be found on earth that wi exhibit in its character and personal life the virtues o the "Theotokos". For these virtues which are as man as the colors of the rainbow, will remain forever th ideal of the spiritual life of every virgin, every woma and mother and every Christian. Much more than an the virtue of humility.

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΠΑΤΡΩΝ ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ ΕΞΕΛΕΓΗ ΝΕΟΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος ἐξελέγη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πατρῶν κ. Θεόκλητος. Ἅμα τῇ ἀναγγελίᾳ τῆς ἐκλογῆς ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κ. Μιχαήλ, ἀπέστειλε πρὸς τὴν Αὐτοῦ Μακαριότητα τὸ ἀκόλουθον συγχαρητήριον τηλεγράφημα:

ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΝ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΝ
ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΚΥΡΙΟΝ ΘΕΟΚΛΗΤΟΝ. ΑΘΗΝΑΣ

ΕΓΚΑΡΔΙΑ ΑΔΕΛΦΙΚΑ ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ ΕΠΙ ΕΠΑΞΙΩ ΕΚΛΟΓΗ ΥΜΕΤΕΡΑΣ ΦΙΛΗΣ ΜΑΚΑΡΙΟΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΟΛΟΨΥΧΟΥΣ ΕΥΧΑΣ ΥΠΕΡ ΕΝΙΣΧΥΣΕΩΣ ΑΝΩΘΕΝ ΠΡΟΣ ΤΕΛΕΣΦΟΡΟΝ ΔΙΕΞΑΓΩΓΗΝ ΝΕΩΝ ΥΨΗΛΩΝ ΚΑΘΗΚΟΝΤΩΝ.

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΜΙΧΑΗΛ

Ὁ Παρατηρητής, εὑρισκόμενος ἐπὶ τῶν πιεστήριων κατὰ τὴν λῆψιν τῆς ἀνωτέρω εἰδήσεως, συγχαίρει τὸν Μακαριώτατον διὰ τὴν ἐπαξίαν ἐκλογήν του καὶ ἑνώνει τὰς εὐχάς του μὲ τὰς εὐχὰς τοῦ Σεβασμιωτάτου, ἵνα ὁ Κύριος δίδῃ δύναμιν εἰς αὐτὸν πρὸς «τελεσφόρον διεξαγωγὴν τῶν νέων ὑψηλῶν του καθηκόντων».

ΠΟΥ ΚΕΙΤΑΙ Ο ΤΑΦΟΣ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ;

Ὑπὸ κ. Β. Γ. Βασιλειάδου Δ. Ο. Θ.

ΑΜΑΝΤΟΠΕΤΡΑ στὸ στέμμα Ἁγίων καὶ τῶν Μαρτύρων ποὺ ἡ Ἐκκλησία, εἶναι ἡ πάναγνη ἡ τῆς Παναγίας. Ἡ Ὀρθόδοξη γραφία καὶ ἡ Βυζαντινὴ Μου εἶναι πλημμυρισμένη ἀπὸ μελῳ καὶ ὕμνους στὸ ὑπεράγιο πρό τῆς Παρθένου Μαρίας. Ἡ Ἐκ ιαστική μας Ποίησις ἔχει δημι ήσει πολυάριθμα ἐπίθετα γιὰ Μητέρα τοῦ Χριστοῦ. Ἡ Ἐκκλη τική ἀρχιτεκτονική μας ἔχει ἀ ρει ἀριστουργήματα τέχνης πρὸς τῆς Θεοτόκου. Ἡ Βυζαντινὴ ζω οική θὰ ἠμποροῦσε νὰ δώσῃ πι θήκην ὁλόκληρη ἀφθάστου τέ μὲ θέμα τὴν ἱερὰ μορφὴ τῆς ιήτορος. Ἡ Θεία Λατρεία μας νοεῖται χωρὶς τὴν ὑπάτην τιμὴν δίδει εἰς τὴν Παναγίαν, ἔπειτα τὴν λατρείαν τῆς Ἁγίας Τριά Καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ Ἱστορία τῆς λησίας μας καὶ τοῦ Γένους εἶναι τόσπαστα ἑνωμένη μὲ τὴν Ὑπέρ ον Στρατηγόν, ποὺ εἶναι ἡ ἴδια ἡν Σκέπην τῆς Πίνδου! Ὁ σε ιός μας στὸ Πρόσωπο τῆς Πα ας εἶναι ἀπροσμέτρητος σὲ βα ποὺ δίκαια νὰ θεωροῦμε ἀσέ κάθε τι ποὺ εἶναι ἀνακριβὲς γύ ἀπὸ τὸ φωτοστεφανωμένο Πρό ο τῆς Μητέρας τοῦ Χριστοῦ, ποὺ γίνει Μητέρα μας, Μητέρα ὅλου κόσμου.

ιὰ τέτοια κακόβουλος ἀνακρί ; ὑστερόβουλος πλάνη, ἐν ἐπι σει ἀπάτη, ἱερόσυλος ἐκμετάλ σις γίνεται ἀπὸ μιὰ Ἐκκλησία Χριστοῦ, εἰς βάρος τῆς ἱστορικῆς θείας γύρω στὸ ζήτημα: Ποῦ σκεται ὁ Τάφος τῆς Παναγίας; Ἱερὰ Παράδοσις καὶ ἡ Ὑμνογρα ἡ Ἱστορία καὶ τὸ Συναξάρι, ἡ ρεία καὶ ἡ Ἀρχιτεκτονικὴ συμ οῦν καὶ συμμαρτυροῦν ὅτι ὁ Τά τῆς Παναγίας εὑρίσκεται εἰς τὴν σημανῆ, ὀλίγον ἔξω ἀπὸ τὴν Ἱ υσαλήμ. Δι' αὐτὸ προυξένησε κα λιξιν ἡ δῆθεν «ἀνακάλυψις», ποὺ Ν ἔγινε τὸ 1950 ἀπὸ μίαν Ἀπο λὴν τοῦ Βατικανοῦ, ὅτι, τάχα, Τάφος τῆς Παναγίας εὑρίσκεται τὴν Ἔφεσον!.. Δὲν θὰ ἐξετά μεν ἐδῶ τοὺς λόγους ἐκμεταλλεύ ος ποὺ προκάλεσαν τὴν ἀνακάλυ ψιν αὐτήν. Οὔτε τὸ «ποῖος ποῖον ἐκμεταλλεύεται». Οὔτε διατὶ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ὑπεχρεώθη νὰ σιγήσῃ ἐπὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ, ποὺ εἶναι μᾶλλον τουριστικὸν καὶ οἰκονομικὸν—ἂν μὴ πολιτικὸν—καὶ ὄχι θρησκευτικόν, οὔτε κἂν ἀρχαιολογικόν. Θὰ ἀκούσωμεν μόνον τὴν ἀδέκαστον φωνὴν τῆς Ἱστορίας καὶ τὰ ἀκαταμάχητα ἐπιχειρήματά της, εἴτε ὑπέρ, εἴτε κατά.

Τῷ 431 συνέρχεται ἐν Ἐφέσῳ ἡ Τρίτη Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Κυρίλλου, διὰ νὰ ἀποφανθῇ, κυρίως, περὶ τῆς κακοδοξίας τοῦ Πατριάρχου ΚΠόλεως Νεστορίου, ἀρνουμένου τὴν ἰδιότητα τῆς Παναγίας ὡς Θεοτόκου. Τῆς Συνόδου συμμετέχουν 200 Ἐπίσκοποι ἐξ ὅλων τῶν Ἐπαρχιῶν καὶ Ἐκκλησιῶν τῆς ἐνιαίας τότε καὶ ἀδιαιρέτου Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας. Αἱ συνεδριάσεις λαμβάνουν χώραν μέσα εἰς αὐτὸν τοῦτον τὸν Ἱ. Ναὸν τῆς Παναγίας ἐν Ἐφέσῳ. Ὁ Πρόεδρος τῆς Συνόδου Ἅγιος Κύριλλος εἰς τὸν ἐπίσημον, ἐναρκτήριον, λόγον του ἐξαίρει τὰς ἀρετάς, τὴν ἁγιότητα, τὸ ἀειπάρθενον, τῆς τεκούσης τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ Θεοτόκου. Ἀλλ' οὐδὲ νύξιν κάμνει περὶ τάφου τῆς Παναγίας ἐν Ἐφέσῳ. Οὐδὲ κανεὶς ἄλλος ἀπὸ τοὺς 200 συνέδρους Ἐπισκόπους ἀναφέρει ὅτι ἐν Ἐφέσῳ ἐτάφη ἡ Παναγία. (MANSI Πρακτ. Οἰκ. Συνόδων 4.1241)

Φαντασθῆτε τώρα, ὅτι γίνεται μία Οἰκουμενικὴ Σύνοδος μέσα εἰς τὸν Πάνσεπτον Ναὸν τῆς Ἀναστάσεως, εὑρισκόμενον, ὡς γνωστόν, ἐπὶ τοῦ Παναγίου Τάφου, εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, μὲ κύριον θέμα τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου. Εἶναι δυνατόν, οὔτε ὁ Πρόεδρος, οὔτε τὰ μέλη τῆς Συνόδου νὰ μὴν ἀναφέρουν ὅτι ὁ Πάνσεπτος αὐτὸς Ναὸς τῆς Ἀναστάσεως ὑψοῦται ἐπάνω εἰς τὰ πανίερα καὶ ὑπεράγια χώματα καὶ τὸν ἱερὸν βράχον τοῦ Παναγίου Τάφου, ὅπου ὁ εὐσχήμων Ἰωσὴφ ἔθαψε τὸ Πανάγιον Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, Ἀναστάντος τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ; Αὐτὸ τὸ ἀφύσικον, τὸ ἀκαταλόγιστον, τὸ ἀσεβέστατον θέμα θέλουν νὰ μᾶς κάμουν νὰ πιστεύσωμεν οἱ ἐκ Δύσεως ἐκμεταλλευταὶ ἱερῶν καὶ ὁσίων. Ὅτι ὁλόκληρος Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἀπεσιώπησε καὶ δὲν ἔκαμεν οὔτε νύξιν ὅτι συνεδριάζουν πέριξ τοῦ Τάφου τῆς Παναγίας. Δὲν εἶναι δυνατὸν λοιπὸν οὔτε ἁπλῆ ὑποψία νὰ μείνῃ: Ὁ Τάφος τῆς Παναγίας δὲν εὑρίσκεται εἰς τὴν Ἔφεσον. Ἀλλ' ἂς προχωρήσωμεν εἰς τὰς ἄλλας ἱστορικὰς μαρτυρίας.

Ὁ Βυζαντινὸς Αὐτοκράτωρ Μαρκιανὸς (450—457 μ.χ.), θέλων νὰ τιμήσῃ ἐπαξίως τὴν Προστάτιδα τῆς Βασιλίδος τῶν Πόλεων Παναγίαν, τῆς Ὁποίας ἡ Κοίμησις ἤρχισε νὰ ἑορτάζεται εἰς τὸ Βυζαντινὸν Κράτος ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ 5ου αἰῶνος, μάλιστα δὲ εἰς τὸν ἐν Βλαχέρναις ΚΠόλεως ἱερὸν Ναόν Της, ἠθέλησε νὰ ἀνεγείρῃ μεγαλοπρεπῆ Ναὸν ἐπὶ τοῦ Τάφου τῆς Παναγίας. Οἱ χρονογράφοι ἀναφέρουν ὅτι—χωρὶς βέβαια νὰ γίνῃ οὔτε νύξις περὶ Ἐφέσου—ὁ μεγαλοπρεπὴς αὐτὸς Ναὸς ἀνηγέρθη ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Μαρκιανοῦ (455) ἐπὶ τοῦ πραγματικοῦ Τάφου τῆς Παναγίας, εὑρισκομένου εἰς τὸ παρὰ τὰ Ἱεροσόλυμα χωρίον Γεθσημανῆ.

Ὁ πράγματι Μέγας Αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου Ἰουστινιανὸς (527—565) καθὼς ἀναφέρει ὁ βιογράφος του ἱστορικὸς Προκόπιος, «ἐπὶ τῆς θέσεως τοῦ ὑπὸ τοῦ λαοῦ τῆς Ἐφέσου οἰκοδομηθέντος ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου—ἐρειπωθέντος ὑπὸ τοῦ χρόνου—ἀνήγειρεν ἕτερον μεγαλύτερον καὶ μεγαλοπρεπέστερον Ναὸν ὅμοιον εἰς τὸ κάλλος καὶ τὴν μεγαλοπρέπειαν, μὲ τὸν ἐν ΚΠόλει Ναὸν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ἐπὶ τῶν θεμελίων τοῦ ὁποίου ἀνηγέρθη τὸ μέχρι σήμερον σωζόμενον τέμενος τοῦ Πορθητοῦ: Φατὶχ Τζαμί. Οὐδεὶς λόγος καὶ πάλιν περὶ ὑπάρξεως τάφου τῆς Παναγίας ἐν Ἐφέσῳ, ὅστις δὲν θὰ ἄφηνεν ἀδιάφορον τὸν Μέγαν Ἰουστινιανόν.

Μετὰ παρέλευσιν δέκα αἰώνων, ὁ Ὀθωμανὸς Σουλτάνος Σελὶμ Α΄ Γιαβοὺζ (ὁ Τρομερός), ὁ πορθητὴς τῆς Παλαιστίνης καὶ τῆς Αἰγύπτου, φθάνει μὲ ἰσχυρὸν στρατὸν πρὸ τῶν πυ-

λῶν τῆς Ἱερουσαλήμ. Τότε ὁ Ἑλληνορθόδοξος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Ἀτταουλάχ, μὲ ὅλον τὸ τάγμα τῶν Μοναχῶν τῆς Ἁγιοταφιτικῆς Ἀδελφότητος, ἀνοίγει τὰς πύλας τῆς αἰωνίας Πόλεως: καὶ—ὅπως εἶχε κάμει πρὸ 18 περίπου αἰώνων ὁ θρησκευτικὸς Ἀρχηγὸς τῶν Ἑβραίων ἀπέναντι τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου—παραδίδει εἰς τὸν Σουλτᾶνον Σελὶμ Α΄ τὴν πόλιν, ἐμπιστευόμενος εἰς αὐτὸν τὸν λαόν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀνεκτιμήτους Θησαυροὺς τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔπρεπε νὰ πάθουν τὴν παραμικρὰν ζημίαν. Ὁ Σουλτάνος, τὰ μάλιστα εὐχαριστηθεὶς ἀπὸ τὴν τοιαύτην ἐνέργειαν τοῦ Πατριάρχου, ἐπέδωκεν εἰς αὐτόν, τὸ ἴδιον ἔτος 923 ἐγείρας, ἤτοι τῷ 1545 μ.χ., Σουλτανικὸν φιρμάνιον εἰς τὸ ὁποῖον ἀναγράφονται καὶ τὰ ἑξῆς βαρυσήμαντα: «.... Παρεκτὸς τούτων (τῶν δικαιωμάτων τῶν Ὀρθοδόξων ἐπὶ τῶν Ἁγίων Τόπων), καὶ ὁ εὑρισκόμενος ἔξω τῆς Πόλεως Ἱερουσαλὴμ Τάφος τῆς Μητρὸς Μαρίας (MERYEM ANNA) θὰ παραμείνῃ ὡς καὶ πρότερον, ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ Ρωμαίου Πατριάρχου». Καὶ ἔξωθι τῆς Ἱερουσαλὴμ δὲν εὑρίσκετο βεβαίως ἡ Ἔφεσος, ἀλλὰ «Γεθσημανῆ τὸ χωρίον». Οὕτω, ὁ πρῶτος κατακτητὴς τῆς Ἱερουσαλὴμ Σουλτάνος τῶν Τούρκων βεβαιοῖ ὅτι ὁ Τάφος τῆς Μητρὸς Μαρίας, δηλαδὴ τῆς Παναγίας, εὑρίσκεται ἔξωθι τῆς Ἱερουσαλήμ.

Ὁ υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Σελίμ, Σουλτάνος Σουλεϊμὰν ὁ Μεγαλοπρεπὴς τῷ 933 ἐγείρας, δηλαδὴ τῷ 1555 Μ.Χ. δίδει εἰς τὸν τότε Ἑλληνορθόδοξον Πατριάρχην Ἱεροσολύμων Γερμανὸν ἕτερον φιρμάνιον, εἰς τὸ ὁποῖον βεβαιοῖ ὅτι ὁ Τάφος τῆς Παναγίας εὑρίσκεται ἔξω τῆς Ἱερουσαλήμ.

Τὸ ἴδιον πρᾶγμα βεβαιώνουν καὶ ἄλλα 6 φιρμάνια διαφόρων Σουλτάνων Ὀσμανιδῶν, ὅτι δηλαδὴ ὁ Τάφος τῆς Παναγίας εὑρίσκεται ἔξωθι τῆς Ἱερουσαλὴμ (1) καὶ ὅτι, μετὰ τῶν ἄλλων ἱερῶν Προσκυνημάτων, ἀνήκει εἰς τὴν διοίκησιν καὶ τὴν δικαιοδοσίαν τῶν Ρωμαίων Πατριαρχῶν (RUM. Ρωμηός, Ἕλλην).

(1) Σουλτάνου Μουρὰτ Δ΄, 1666 μ. χ., Μεχμὲτ Δ΄, 1689, Ὀσμὰν Γ΄ 1792, Μουσταφᾶ Γ΄ 1793, Ἀβδοὺλ Χαμὴτ Α΄ 1810, καὶ Μαχμοὺτ Β΄ 1846 μ. χ.

Παρὰ τὴν πάροδον τῶν αἰώνων, σώζεται μέχρι σήμερον ὁ Ναὸς τῆς Θεοτόκου ἔξωθι τῆς Ἱερουσαλὴμ ἐγειρόμενος ἐπὶ τοῦ Τάφου Αὐτῆς. Καὶ σήμερον ἀκόμη οἱ Ὀρθόδοξοι ἔχουν τὸ προνόμιον νὰ τελοῦν πρῶτοι τὴν Θ. Λειτουργίαν εἰς τὸν Ναὸν τοῦτον ἐπὶ τοῦ Τάφου τῆς Παναγίας, ἔπειτα οἱ Ἀρμένιοι καὶ τελευταῖοι οἱ Παπικοί.

Καὶ αὐτὴ μὲν εἶναι ἡ ἀναμφισβήτητος ἱστορικὴ ἀλήθεια, μαρτυρουμένη ὑπὸ τῶν ἐγγράφων καὶ κτισμάτων, Ναῶν κλπ. Ἂς ἴδωμεν ὅμως καὶ τὰ «ἐπιχειρήματα» τῶν Δυτικῶν, τῶν ὑποστηριζόντων ὅτι ἡ Παναγία ἐτάφη ἐν Ἐφέσῳ καὶ «ἀνευρέθη ὁ Τάφος Της». Κατὰ τὴν ἀπὸ τοῦ Σταυροῦ ἐντολὴν τοῦ Σωτῆρος πρὸς τὸν ἠγαπημένον μαθητήν Του Ἰωάννην: «Ἰδοὺ ἡ Μήτηρ σου». Ὁ Ἰωάννης παρέλαβε μεθ' ἑαυτοῦ τὴν Παναγίαν, εἰς τὸν τόπον ὅπου ὁ ἴδιος διέμενε. Καὶ ἐξάγουν τὸ αὐθαίρετον συμπέρασμ: «Ἐφ' ὅσον ὁ Ἰωάννης μετέβη κατόπιν εἰς τὴν Ἔφεσον, καὶ ἐτελεύτησεν ἐκεῖ, εἶναι φυσικὸν ὅτι συμπαρέλαβε καὶ τὴν Παναγίαν μαζύ του, ἡ Ὁποία ἀπέθανε καὶ ἐτάφη ἐπίσης εἰς τὴν Ἔφεσον». Ἀλλὰ τὸ συμπέρασμα τοῦτο εἶναι ὄχι μόνον αὐθαίρετον καὶ ἀνιστόρητον, καὶ ἄντικρυς ἀντίθετον πρὸς τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ καὶ κακόβουλον καὶ δι' αὐτὸ ἀσεβές, ἀσεβέστατον. Διότι ὁποιανδήποτε θρησκευτικὴν Ἐγκυκλοπαιδείαν ἀνοίξετε, ἔστω καὶ Ρωμαιοκαθολικήν, θὰ ἰδῆτε ὅτι: Ἡ Παναγία ἀπεβίωσεν ἔνδεκα ἔτη μετὰ τὴν Σταύρωσιν καὶ Ἀνάστασιν τοῦ Ἰησοῦ (33) ἤτοι τῷ 44 μ. χ. Ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης μετέβη εἰς Ἔφεσον μόνον κατόπιν τοῦ ἐν ἔτει 66 μ. χ. μαρτυρικοῦ θανάτου τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ἐν Ρώμῃ, ἤτοι κατὰ τὸ 69 μ. χ. Μετὰ 12 ἔτη, ὁ Ἰωάννης ἐξωρίσθη ἐπὶ τοῦ Αὐτοκράτορος Δομιτιανοῦ τῷ 81 ἀπὸ τὴν Ἔφεσον εἰς τὴν Πάτμον, ὅπου καὶ ἔμεινε μέχρι τοῦ 96 μ. χ. συγγράψας τὴν ἐξ ἴσου μὲ τὸ Εὐαγγέλιόν του θεόπνευστον Ἀποκάλυψιν. Ἀπαλλαγεὶς τῆς ἐξορίας, ἐπανῆλθεν εἰς Ἔφεσον τῷ 96 μ. χ. ὅπου καὶ ἀπέθανεν εἰς βαθύτατον γῆρας, ἐπὶ Αὐτοκράτορος Ρώμης Τραϊανοῦ (98—117). Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς ζωῆς του δὲν ἠδύνατο λόγῳ τοῦ γήρατος νὰ βαδίζῃ ἄνευ τῆς βοηθείας δύο Χριστιανῶν τῆς Ἐφέσου, ἐπανελάμβανε δὲ πρὸς πάντας τὰς λέξεις: «τεκνία μου, ἀγαπᾶτε ἀλλήλους». Ἀνακεφαλαιώνομεν τώρα τὰς χρονολογίας: Ὁ Ἰωάννης ἔμενεν εἰς Ἱεροσόλυμα ἀπὸ τῆς Ἀνστάσεως τοῦ Κυρίου (33) μέχρι τ 69 μ. χ. Εἰς τὸ διάστημα αὐτὸ δ μετέβη εἰς Ἔφεσον. Ἡ Παναγία πεβίωσεν τῷ 44 μ. Χ. χωρὶς εἰς μεταξὺ νὰ μεταβῇ οὐδέποτε εἰς Ἔφεσον. Ὁ Ἰωάννης μετέβη διὰ πρ την φορὰν εἰς Ἔφεσον τῷ 69, ἤτοι 2 ὁλόκληρα ἔτη μετὰ τὸν θάνατον τ Παναγίας. Ἡ ὀρθότης τῶν χρονολ γιῶν τούτων δὲν ἠμφισβητήθη ἀπ κανένα ἱστορικόν, οὔτε Ρωμαιοκαθ λικὸν συγγραφέα. Διερωτᾶται λοιπ κανεὶς πολὺ δικαίως: «Ποῦ, λοιπό βασίζουν οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ τοὺ ἰσχυρισμούς των ὅτι ὁ Τάφος τῆς Π ναγίας εὑρίσκεται εἰς τὴν Ἔφεσο Ἂς ἐρωτήσουν τοὺς ἰδίους. Ἡμε τουλάχιστον δὲν γνωρίζομεν κανέ ἀπολύτως σοβαρὸν ἐπιχείρημά τ ἄξιον νὰ ἀντικρουσθῇ. Τὰ μόνα σχ τικὰ ποὺ εἶναι καὶ πολὺ γνωστὰ ε τοὺς ἀσχολουμένους μὲ τοιαῦτα θ ματα εἶναι ὅτι: 1) Ἕνας φανατικ καλόγηρος τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς ερᾶς Ἐξετάσεως αἰῶνας ὁλοκλήρου μετὰ τὰ ὡς ἄνω γεγονότα, ἐφαντ σθη νὰ γράψῃ ὅτι ἡ Παναγία ἀπ θανε καὶ ἐτάφη εἰς τὴν Ἔφεσον. 2 Μία ψυχοπαθὴς Ρωμαιοκαθολικὴ μ ναχή, ἐπάνω εἰς τὸ παραλήρημά τη πρὶν μερικὰ χρόνια, εἶπεν ὅτι εἶδ ὄνειρον ὅτι εἰς τὴν Ἔφεσον εὑρ σκεται ὁ Τάφος τῆς Παναγίας. Κ 3) Μία πραγματικὴ ἀποκάλυψις, να θρησκευτικὸν καὶ ἀρχαιολογικ σκάνδαλον, ποὺ κάμνει τὸν Χριστι νὸν νὰ χάσῃ κάθε ἐμπιστοσύνην πρ τοὺς Θρησκευτικοὺς ἀρχαιολόγου τῆς παρατάξεως ἐκείνων ποὺ «ἀν κάλυψαν» τῷ 1950 τὸν «Τάφον τ Παναγίας» ἐν Ἐφέσῳ, εἰς τὴν τοπ θεσίαν Σελτσούκ, κατὰ παραφθορ τῶν λέξεων Ἁγιὰ—Σολοὺκ—Ἅγιο Θεολόγος. Ἡ ἀποκάλυψις, τὸ σκά δαλον εἶναι ὅτι αἱ ἀνασκαφαὶ πο ἔφεραν δῆθεν εἰς φῶς τὸν Τάφον τ Παναγία τῷ 1950, ἔχουν γίνει 1912! Χωρὶς βεβαίως νὰ εὑρεθῇ κα μία σχετικὴ ἐπιγραφή, ἔστω καὶ δ φορουμένη. Ἀλλ' ἐπειδὴ αἱ περιστ σεις δὲν ἦσαν τότε πρόσφοροι, «ἀνακάλυψις» ἀνεβλήθη διὰ τὸ 195 χωρὶς νὰ γίνῃ καμμία ἄλλη ἀνασκ φὴ ἡ ἀνεύρεσις πειστηρίων.

Ἐξ ἄλλου οὐδεὶς ἐκ τῶν Ρωμαι καθολικῶν ποὺ ὑπεστήριξαν τὴν «θ σιν» αὐτήν, δὲν ἐστήριξε τὰ ἐπιχε ρήματά του ἐπὶ τῆς Ἱστορίας κ τῶν χρονολογιῶν, ἢ ἀκριβέστερο κανεὶς ἱστορικὸς δὲν ὑπεστήριξε τ θέσιν αὐτήν. Ὅλοι ἐδέχθησαν τ

(Συνέχεια εἰς τὴν σελ. 183)

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

ΦΙΛΙΠΠΟΣ Δ. ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ, Διευθυντὴς

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΤΟ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΚΟΝ ΚΟΛΛΕΓΙΟΝ ΤΗΣ ΑΚΑΔ. ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Ἡ ἔλλειψη ἐκπαιδευτικῶν, ἱκανῶν νὰ ἀντιμετωπίζουν ἐπιτυχῶς τὰ προβλήματα τοῦ σημερινοῦ Ἑλληνικοῦ κοινοτικοῦ σχολείου, γίνεται ὁλοένα καὶ πιὸ αἰσθητή. Κοινότητες, οἱ ὁποῖες φιλοδοξοῦν νὰ ἱκανοποιήσουν τὰ φιλεκπαιδευτικὰ αἰσθήματα τῶν πολιτῶν των καὶ νὰ θέσουν σὲ ἐφαρμογὴ ἕνα εὐρύτερο πρόγραμμα κοινοτικῆς παιδείας, προσκρούουν συχνὰ στὴ δυσκολία νὰ ἐξεύρουν τὸ κατάλληλο ἐκπαιδευτικὸ προσωπικό. Οἱ αἰτήσεις τῶν κοινοτήτων πρὸς τὴν Ὑπηρεσία τῆς Παιδείας εἶναι τόσο δικαιολογημένες, ὅσο καὶ ἐπίμονες. Δικαιολογημένη ὅμως εἶναι καὶ ἡ ἀδυναμία νὰ δίδωμε πάντοτε τὴν πιὸ ἱκανοποιητικὴ ἀπάντηση στὶς αἰτήσεις αὐτές. Οἱ διδάσκαλοι εἶναι ὀλίγοι, αἱ κενὲς θέσεις εἶναι πολλές.

Οἱ παλαιότεροι ἐκπαιδευτικοί, λευκανθέντες στὴν ὑπηρεσία τοῦ Ἑλληνικοῦ σχολείου, ἀποσύρονται τώρα τῆς ἐνεργοῦ ὑπηρεσίας. Οἱ ἐξ Ἑλλάδος ἐκπαιδευτικοί, ποὺ νομίμως εἰσέρχονται στὴ χώρα, καὶ ὀλίγοι εἶναι, ἀλλὰ καὶ ἀνέτοιμοι, ὡς ἕνα σημεῖο, νὰ ἀναλάβουν ὑπηρεσία στὰ δικά μας Ἑλληνικὰ σχολεῖα, ἂν δὲν προηγηθῇ ἡ εὕρυνσις τῶν σπουδῶν των καὶ ἂν δὲν περάσῃ ὁ ἀπαραίτητος χρόνος γιὰ τὴν προσαρμογή των στὴν ἐδῶ ἐκπαιδευτικὴ καὶ σχολικὴ πραγματικότητα. Οἱ νέες διδασκάλισσες, ποὺ ἀποφοιτοῦν κάθε χρόνο ἀπὸ τὸ Διδασκαλικὸ Κολλέγιο τῆς Ἀκαδημίας εἶναι ἐπίσης ὀλίγες σὲ ἀριθμό.

* * *

Πῶς μποροῦμε νὰ ἀντιμετωπίσωμε ἐπιτυχῶς τὸ πρόβλημα αὐτό; Πῶς, δηλαδή, μποροῦμε νὰ ἐξασφαλίσωμε καὶ τὸν ἀριθμὸ καὶ τὴν ποιότητα τῶν διδασκάλων καὶ τῶν διδασκαλισσῶν, ποὺ μᾶς χρειάζονται γιὰ τὴν κανονικὴ ἐπάνδρωση τῶν σχολείων μας;

Ἡ λύση τοῦ προβλήματος δὲν εἶναι τόσο εὔκολη, ὅσο ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται. Ὅπως εἶναι γνωστό, τὸ ἴδιο θέμα ἀπασχολεῖ τόσο τὴ δημόσια, ὅσο καὶ τὴν ἰδιωτικὴ καὶ τὴν Ἐκκλησιαστικὴ Παιδεία στὴ χώρα αὐτή. Σὲ πολλὲς χιλιάδες ἀνέρχεται ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐκπαιδευτικῶν, ποὺ κρίνονται ἀπαραίτητοι γιὰ τὴν πλήρωση τῶν κενῶν θέσεων.

Οἱ ἀμέσως ἐνδιαφερόμενοι καὶ μαζί των ὅλοι οἱ εἰδικοὶ στὰ προβλήματα τῆς Παιδείας εἰσηγοῦνται τὴ βελτίωση, τόσο τῆς οἰκονομικῆς ὅσο καὶ τῆς κοινωνικῆς θέσεως τῶν Ἐκπαιδευτικῶν. Πράγματι, εἶναι ἀδύνατο γιὰ τὴν κοινωνία νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸν ἀριθμὸ τῶν ἀρίστων ἐκπαιδευτικῶν, ποὺ χρειάζεται γιὰ τὴν μόρφωση τῶν παιδιῶν της, ἂν δὲν ἐξυψώσῃ ἀπὸ κάθε πλευρὰ τὸ ἐκπαιδευτικὸ ἐπάγγελμα.

Ἡ ἀλήθεια αὐτὴ ἐπηρεάζει ἤδη πολὺ τὶς ἐκπαιδευτικὲς προσπάθειες ὅλων τῶν ὀργανισμῶν, ποὺ διατηροῦν σχολεῖα γιὰ τὴν προαγωγὴ τῶν ἰδιοτύπων σκοπῶν των.

Ἡ Ἑλληνικὴ Κοινότης, ποὺ διακρίνεται γιὰ τὶς ἐκπαιδευτικὲς της παραδόσεις καὶ ἡ ὁποία δὲν στερεῖται πόρων, δὲν πρέπει νὰ μείνῃ ἀδιάφορη στὸ ζήτημα αὐτό. Ὀφείλει νὰ βελτιώσῃ τὴ θέση τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ, διότι μόνον ἔτσι θὰ μπορέσωμε νὰ ἐπιστρατεύσωμε τὰ καλύτερα στοιχεῖα καὶ νὰ τὰ ἐντάξωμε στὴν ἐκπαιδευτική μας προσπάθεια.

Παραλλήλως ὅμως πρὸς τὸ γενικὸ αὐτὸ μέτρο, τὸ ὁποῖο δημιουργεῖ τὸ κατάλληλο κλῖμα γιὰ τὴν ἐξασφάλιση ἀρκετῶν καὶ ἱκανῶν ἐκπαιδευτικῶν,πρέπει νὰ λάβωμε μερικὰ ἄμεσα καὶ συγκεκριμένα μέτρα.

Ἕνα ἀπὸ τὰ μέτρα αὐτὰ εἶναι νὰ παρακινήσωμε μερικὲς ἄριστες νεάνιδες τῆς κοινότητος νὰ ἐγγραφοῦν καὶ νὰ φοιτήσουν στὸ Διδασκαλικὸ Κολλέγιο τῆς Ἀκαδημίας Ἁγίου Βασιλείου. Ὅσοι παρακολουθοῦμε ἀπὸ πολὺ κοντὰ τὰ ἐκπαιδευτικὰ καὶ τὰ Ἐκκλησιαστικοκοινοτικὰ ζητήματα, εἴμεθα ἀπολύτως βέβαιοι, ὅτι κάθε κοινότητος, ἔστω καὶ ἡ πιὸ μικρή, μπορεῖ νὰ στείλῃ γιὰ σπουδὲς στὸ ἵδρυμα αὐτὸ ὄχι μόνο μιά, ἀλλὰ καὶ δυὸ καὶ περισσότερες νέες. Ἡ ζωὴ τοῦ ἱδύματος τούτου βελτιώνεται διαρκῶς. Τὰ προγράμματά του εἶναι ἔτσι ὠργανωμένα, ὥστε ἡ φοιτήτρια μορφώνεται ἄριστα ὄχι μόνον σὰν διδασκάλισσα, ἀλλὰ καὶ σὰν κατ' ἐξοχὴν ἱκανὴ ὑπάλληλος τοῦ κοινοτικοῦ γραφείου. Πρὸς τούτοις, ἡ ὅλη ἐσωσχολικὴ ζωὴ καὶ τὰ εἰδικὰ προγράμματα ἐνασχολήσεων, καλλιεργοῦν τὴν πίστη τῶν νεανίδων αὐτῶν στὸ περιεχόμενο καὶ στὴ μορφὴ τῶν μορφωτικῶν μας ἐπιδιώξεων, ξεσηκώνουν ὡραίους ἐνθουσιασμοὺς καὶ γενικῶς καθιστοῦν γερὸ τὸν ὁπλισμὸ ἐκεῖνο ποὺ ταιριάζει σὲ ἕνα ὑπεύθυνο στέλεχος τῆς ζωῆς τῆς ὁμογενείας.

Ἔτσι, ἂν ὁ ἀριθμὸς τῶν φοιτητριῶν ποὺ τελειώνουν κάθε χρόνο ἀπὸ τὸ Διδασκαλικὸ Κολλέγιο εἶναι περιωρισμένος, ἡ εὐθύνη δὲν βαρύνει ἀμέσως τὸ ἵδρυμα. Βαρύνει συχνὰ τοὺς ἐκπροσώπους τῆς κοινότητος, διότι παραλείπουν, γιὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο λόγο, νὰ προβάλουν τὴν ἀποστολὴ τοῦ ἱδρύματος στὶς νέες, ποὺ ἀποφοιτοῦν ἀπὸ τὸ Γυμνάσιο.

Συχνά, πολὺ συχνά, συναντοῦμε νέες, οἱ ὁποῖες φιλοδοξοῦν νὰ ὑπηρετήσουν θετικῶς τὶς ἀρχές μας καὶ τὶς τάσεις μιας, νὰ ἀγνοοῦν καὶ τὴν ὕπαρξη ἀκόμη τοῦ Διδασκαλικοῦ Κολλεγίου. Ὅταν μάλιστα οἱ νέες αὐτὲς

Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ — ΙΙ
(ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ)

Ὑπὸ Ξενοφῶντος Διαμαντοπούλου

Ὁ δυναμικὸς αὐτὸς κοινωνικὸς ρόλος τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὰ ὅσα ἔχει ἐπιτύχει ἢ δύναται νὰ ἐπιτύχῃ εἰς τὸν τομέα αὐτόν, εἶναι ἀποτέλεσμα βεβαίως τοῦ ἀναμορφωτικοῦ κοινωνικοῦ πνεύματος τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ, τὸ ὁποῖον ἀπετέλεσεν καὶ ἀποτελεῖ ἀκαταγώνιστον κοινωνικὴν δύναμιν, ἐφ' ὅσον τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ εἶναι «δύναμις Θεοῦ».

Φορεῖς ὅμως τοῦ πνεύματος αὐτοῦ καὶ τῆς οὐρανίας αὐτῆς δυνάμεως εἶναι οἱ κληρικοί. Τὰ ἐπιτεύγματα τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸν κοινωνικὸν τομέα εἶναι ἡ συνισταμένη τῆς ἐπὶ μέρους ἀτομικῆς κοινωνικῆς δράσεως τοῦ κλήρου—ὅπως αἱ στρατιωτικαὶ ἐπιτυχίαι μιᾶς στρατιᾶς εἶναι ἀποτέλεσμα ὄχι μόνον τοῦ γενικοῦ ἐπιτελικοῦ σχεδίου, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀτομικῆς συμβολῆς καὶ δράσεως ἑκάστου ἀξιωματικοῦ καὶ στρατιώτου.

Εἰς τὸν κοινωνικὸν αὐτὸν ρόλον τοῦ συγχρόνου κληρικοῦ οἱ μελετηταὶ τῆς κοινωνικῆς δράσεως τῆς Ἐκκλησίας ξεχωρίζουν δύο κυρίως τομεῖς ὡς κατ' ἐξοχὴν σημαντικούς: Ὁ πρῶτος εἶναι ἡ παροχὴ εὐκαιριῶν διὰ τὴν ἀνάπτυξιν πνεύματος συναδελφικότητος (FELLOWSHIP).

Ὁ δεύτερος, ἡ δέουσα κατεύθυνσις τῶν κινήτρων διαγωγῆς τῶν πιστῶν. (MOTIVATION).

Αἱ εὐκαιρίαι διὰ τὴν ἀνάπτυξιν πνεύματος συναδελφικότητος εἶναι πολλαί. Περιοριζόμεθα εἰς μερικάς:

α) Ἡ ἐξομολόγησις. Οἱ ἄνθρωποι, καθὼς εἶανι κοινωνικὰ ὄντα, χαίρονται τὸ προνόμιον νὰ μοιράζωνται τὶς χαρὲς καὶ τὶς λῦπες των. Ἡ ἐξομολόγησις, παραλλήλως πρὸς τὸν μυστηριακὸν χαρακτῆρα της, ἔχει καὶ κοινωνικὸν χαρακτῆρα ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὅτι ἀποτελεῖ ἀνταλλαγὴν ἐμπειριῶν (EXCANGE OF EXPERIENCES) μεταξὺ ἐξομολογουμένου καὶ ἐξομολογητοῦ. Κατὰ τὴν ἐξομολόγησιν ὁ Ἱερεὺς ἔρχεται εἰς ἄμεσον ἐπαφὴν μὲ τὴν ἐσωτερικὴν ὑπόστασιν τοῦ πιστοῦ, ἔχει τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἀναπτύξῃ προσωπικοὺς δεσμοὺς μετ' αὐτοῦ, νὰ κερδίσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην του καὶ νὰ τὸν ἐπηρεάσῃ εὐεργετικῶς...

β) Ὁ Ἐκκλησιασμός, ἡ συγκέντρωσις τῶν πιστῶν ἐπὶ τὸ αὐτὸ μὲ τὸν κοινὸν σκοπὸν νὰ ἀνυψώσουν τὸ πνεῦμα πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀποτελεῖ ἄλλην εὐκαιρίαν διὰ τὴν δημιουργίαν καὶ προαγωγὴν συναδελφικῆς διαθέσεως. Κατὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν οἱ πιστοὶ αἰσθάνονται ὅτι ἀποτελοῦν μέλη τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, ὡς λέγει ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν, ἐμπνέονται ἀπὸ τὴν ἰδίαν πίστιν καὶ μοιράζονται τὶς ἴδιες ἐλπίδες καὶ τοὺς ἴδιους ἐνθουσιασμούς. Συναισθάνονται ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι μεταξὺ αὐτῶν, ὅπως τὸ εἶπε ὁ ἴδιος. «Ὅπου εἰσὶ συνηγμένοι δύο ἢ τρεῖς ἐν τῷ ἐμῷ ὀνόματι, ἐκεῖ εἰμὶ ἐγὼ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν».

Ἡ κοινὴ λατρεία εἶναι διὰ τοῦτο ἐν ἀπὸ τὰ μέσα, διὰ τῶν ὁποίων ἐκπληροῦται ἡ κοινωνικὴ ἀποστολὴ τῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὅτι ἀποτελεῖ εὐκαιρίαν διὰ τὴν δημιουργίαν ὁμαδικῆς συνειδήσεως.

Καθῆκον διὰ τοῦτο τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἱερέως εἶναι νὰ κεντρίζῃ τὸν ζῆλον διὰ τὸν τακτικὸν Ἐκκλησιασμὸν τῶν πιστῶν καὶ διὰ τοῦ τρόπου τούτου νὰ συσφίγγῃ τοὺς μεταξὺ των δεσμοὺς καὶ νὰ καλλιεργῇ συναδελφικότητα μέσα εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν τῆς κοινῆς λατρείας.

Πέραν τῶν ἀνωτέρω τομέων, οἱ ὁποῖοι περικλείονται εἰς τὰ καθαρῶς Ἐκκλησιαστικὰ καθήκοντα τοῦ ἱερέως, τὸ κοινωνικόν του ἔργου σύμφωνα μὲ τὰς σημερινὰς τάσεις καὶ ἀπαιτήσεις ἐπεκτείνεται καὶ εἰς ἄλλους τομεῖς. Οἱ σπουδαιότεροι ἐξ αὐτῶν εἶναι ἡ θρησκευτικὴ ἐκπαίδευσις τῶν ἐνοριτῶν του καὶ ἡ ὑγιεινὴ τοῦ ψυχικοῦ των βίου (MENTAL HYGIENE).

α) Θρησκευτικὴ καὶ κατηχητικὴ ἐκπαίδευσις.

Ἂν καὶ ἡ θρησκευτικὴ ἐκπαίδευσις πρέπει νὰ ἐπεκτείνεται εἰς ὅλας τὰς ἡλικίας, οἱ θρησκευτικοὶ ἡγέται διαισθάνονται κατὰ τοὺς νεωτέρους ἰδίως χρόνους, ὅτι ἡ συνεχὴς εὐεξία τῆς Ἐκκλησίας ἐξαρτᾶται κατὰ μέγα μέρος ἀπὸ τὴν θρησκευτικὴν κατάρτισιν τῆς νέας γενεᾶς κυρίως καὶ ἀπὸ τὴν δημιουργίαν τῆς συνηθείας εἰς τοὺς νέους καὶ νέας νὰ παρακο-

---

μαθαίνουν, ὅτι τὰ δυὸ τουλάχιστον ἀπὸ τὰ τρία χρόνια σπουδῶν σ' αὐτὸ ἀναγνωρίζονται ἀπὸ πολλὰ Κολλέγια σὰν χρόνια ἀκαδημαϊκῆς φοιτήσεως, δὲν κρύβουν κάποια δυσφορία ἔναντι τῶν ὑπευθύνων στὴν κοινότητά των.

Τόσο ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος, ὅσο καὶ ἡ Διεύθυνσις τοῦ ἱδρύματος ἐγνώρισαν ἤδη στὰ Κοινοτικὰ Διοικητικὰ Συμβούλια καὶ στοὺς ἱερεῖς μας τὶς ἀπόψεις καὶ τὰ δεδομένα αὐτά. Ἂν αἱ ἀπόψεις καὶ τὰ δεδομένα αὐτὰ τύχουν τῆς δεούσης προσοχῆς καὶ ἂν ὁ ἀριθμὸς τῶν φοιτητριῶν τοῦ Διδασκαλικοῦ Κολλεγίου αὐξηθῇ ἐπαρκῶς, ἡ λύση τοῦ προβλήματος, γιὰ τὸ ὁποῖο γίνεται λόγος, εἶναι ἐν ὄψει. Δεκάδες νεανίδων γεννημένων ἐδῶ ἢ καὶ στὴν Ἑλλάδα, θὰ ἐξοικειώνονται ἄριστα τόσο μὲ τὶς θεωρητικές, ὅσο καὶ μὲ τὶς πρακτικὲς πλευρὲς τῆς Παιδείας καὶ θὰ παίρνουν, μετὰ τὴν ἀποφοίτησή των, σταθερὰ στὰ χέρια των τὴν παιδεία τῶν τέκνων τῆς ὁμογενείας.

ουθοῦν τὴν θείαν λατρείαν καὶ νὰ μμετέχουν ἐνεργῶς εἰς τὰς ποικίλας κδηλώσεις, ποὺ τελοῦν ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ προσπάθεια νὰ δημιουργήσῃ κανεὶς πειθαρχημένα καὶ δρῶντα μέλη τῆς Ἐκκλησίας πρέπει νὰ ἀρχίζῃ ἀπὸ τὴν μικρὰν ἡλικίαν, τὴν ἡλικίαν ἐκείνην κατὰ τὴν ὁποίαν τὰ παιδιὰ εἶναι εἰσδεκτικὰ καὶ δέχονται εὐκόλως ἐπιδράσεις.

Αἱ προϋποθέσεις αὐταὶ ὡδήγησαν εἰς τὴν δημιουργίαν τοῦ τεραστίου κατηχητικοῦ κινήματος ἰδιαιτέρως εἰς τὴν χώραν αὐτήν, ὅπου ἡ θρησκευτικὴ ἐκπαίδευσις ἔχει ἀποκλεισθῆ ἀπὸ τὰ δημόσια σχολεῖα.

Εἰς τὸν τομέα αὐτὸν ἡ εὐθύνη τοῦ ἱερέως εἶναι μεγάλη καὶ ὁ ρόλος του ἰδιαιτέρως σημαντικός. Αὐτὸς ὑπέχει τὴν ἄμεσον εὐθύνην διὰ τὴν θρησκευτικὴν κατάρτισιν τῶν νέων τῆς ἐνορίας του. Αὐτὸς ἀποτελεῖ τὸν ἄξονα τῆς ὀργανώσεως καὶ τῆς λειτουργίας τοῦ Κατηχητικοῦ σχολείου. Εἰς αὐτὸν ἀπόκειται νὰ ἐκλέξῃ τὸ κατάλληλον προσωπικόν, νὰ τὸ καθοδηγήσῃ νὰ τοῦ ἐμπνεύσῃ ἐνθουσιασμὸν καὶ αὐτοπεποίθησιν.

Ὁ ἱερεὺς ἐν συντομίᾳ εἶναι ἡ ψυχὴ τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου καὶ ἀπὸ τὸ ἐνδιαφέρον, τὴν εἰδικὴν κατάρτισιν καὶ τὰς ὀργανωτικάς του ἱκανότητας ἐξαρτᾶται ἡ ἐπιτυχία τοῦ ἐξαιρετικῶς σπουδαίου θέματος, τοῦ ὁποίου ἡ κοινωνικὴ σημασία εἶναι τεραστία.

β) .Η ὑγιεινὴ τοῦ ψυχικοῦ βίου τῶν ἐνοριτῶν.

Ἕν ἀπὸ τὰ σπουδαῖα καθήκοντα, τὰ ὁποῖα ἡ σύγχρονος ζωὴ καὶ αἱ ἀπαιτήσεις τῆς σημερινῆς κοινωνίας ἐπιβάλλουν εἰς τὸν ἱερέα, εἶναι καὶ ἡ ἀπασχόλησις μὲ προβλήματα τῆς ὑγιεινῆς τοῦ ψυχικοῦ βίου τῶν ἐνοριτῶν του.

Πάντοτε, ἀλλ' ἰδιαιτέρως κατὰ τὴν σημερινὴν ἐποχήν, παρουσιάζονται περιπτώσεις ἀτόμων μὲ συναισθηματικῆς φύσεως προβλήματα — ἀπογοητεύσεις, ὑπερβολικὲς φιλοδοξίες, FRUSTRATIONS, χρόνιες ἀνησυχίες, ἔλλειψιν τῆς ἱκανότητος πρὸς προσαρμογήν.

Τὰ ἄτομα αὐτὰ χρειάζονται βοήθειαν καὶ πολλάκις εἴτε κατὰ τὴν ἐξομολόγησιν εἴτε μὲ ἄλλας εὐκαιρίας καταφεύγουν εἰς τὸν ἱερέα. Χρέος τοῦ ἱερέως εἶναι νὰ ἔχῃ τὴν ἱκανότητα νὰ περέχῃ θετικὴν βοήθειαν εἰς τὰ μέλη τῆς ἐνορίας του, ποὺ παρουσιάζουν προβλήματα τοιαύτης μορφῆς.

Διὰ νὰ ἀποκτήσῃ ὅμως τὴν ἱκανότητα αὐτήν, πρέπει νὰ ἔχῃ σπουδάσῃ τὰ φαινόμενα τοῦ ψυχικοῦ βίου καὶ τὰς ἀνωμαλίας τοῦ συναισθηματικοῦ βίου. Πρέπει νὰ ἔχῃ τὴν ἀπαιτουμένην προπαιδείαν εἰς τὴν Γενικὴν Ψυχολογίαν, εἰς τὴν Ψυχοπαθολογίαν καὶ τὴν Ὑγιεινὴν τοῦ ψυχικοῦ βίου (MENTAL HYGIENE).

Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ὑπάρχει ἡ τάσις σήμερον νὰ ἐνημερώνωνται οἱ ὑποψήφιοι κληρικοὶ εἰς τοὺς κλάδους αὐτοὺς τῆς ψυχολογίας λόγῳ τοῦ γεγονότος ὅτι ἓν σημαντικὸν μέρος τοῦ ἔργου των ἀποτελεῖ ἢ πρέπει νὰ ἀποτελῇ ἡ παροχὴ βοηθείας εἰς τοὺς ἐνορίτας των, ποὺ παρουσιάζουν διαταραχὰς τοῦ ψυχικοῦ των βίου. Ὑπάρχουν πολλοὶ τοιοῦτοι ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι διστάζουν νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸ γραφεῖον ἑνὸς ψυχιάτρου, ἐνῷ εὐχαρίστως θὰ συνεβουλεύοντο τὸν ἱερέα των ἐπὶ τοιούτων ζητημάτων προσωπικῆς φύσεως. Ἐὰν ὁ ἱερεὺς εἶναι κατηρτισμένος εἰς τὸν κλάδον αὐτόν, εἶναι δυνατὸν νὰ καθοδηγήσῃ τὰ πρόσωπα αὐτὰ νὰ εὕρουν ἱκανοποιητικὴν λύσιν εἰς τὰ προβλήματά των.

Τοῦτο δὲν ἀποτελεῖ μόνον θετικὴν βοήθειαν πρὸς τὰ ψυχικῶς ἀσθενῆ αὐτὰ πρόσωπα, ἀλλὰ καὶ ἀνυψώνει τὸ γόητρον τοῦ ἱερέως καὶ τῆς Ἐκκλησίας.

Εἷς ἐκ τῶν κυριωτέρων ἀντιπροσώπων τῆς ἀτομικῆς ψυχολογίας, ὁ JUNG, διετύπωσε τὴν θεωρίαν ὅτι αἱ πλεῖσται τῶν νευρώσεων ὀφείλονται εἰς ἠθικὴν ἢ πνευματικὴν διάσπασιν. Ἐὰν τοῦτο εἶναι ἀληθές, ὁ κληρικὸς εἶναι τὸ μοναδικὸν πρόσωπον, ποὺ δύναται νὰ παράσχῃ θετικὴν βοήθειαν εἰς τὰς περιπτώσεις αὐτὰς τῶν διαταραχῶν τοῦ ψυχικοῦ βίου. Εἶναι ἄλλωστε γνωστόν, ὅτι ἡ θεραπεία ψυχικῶν ἀνωμαλιῶν εἶναι στενῶς συνδεδεμένη μὲ τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς ἱδρύσεώς της. Ἡ πίστις ὅτι ἡ θρησκεία ἔχει θεραπευτικὴν δύναμιν εἶναι ὄχι μόνον παλαιά, ἀλλὰ καὶ ὀρθή.

Ὁ ἱερεὺς λοιπόν, ποὺ ἐπιθυμεῖ νὰ καταστήσῃ τὴν Ἐκκλησίαν του δραστικὴν κοινωνικὴν δύναμιν εἰς τὰ πλαίσια τῆς Κοινότητός του, πρέπει νὰ ἔχῃ τὴν ἱκανότητα νὰ χρησιμοποιῇ τὴν ὑγιεινὴν τοῦ ψυχικοῦ βίου ὡς μίαν ἀπὸ τὰς σπουδαιοτέρας ποιμαντορικάς του ἐνεργείας. Ὁ Ἱερεύς, λόγῳ τῆς θέσεώς του εἰς τὴν Κοινότητα, εἶναι εἰς θέσιν νὰ γνωρίζῃ τὰ προβλήματα καὶ τὰς ἀνησυχίας τοῦ ποιμνίου του καὶ πρέπει νὰ θεωρῇ ὡς ὑποχρέωσίν του, ὡς ἐξομολογητὴς καὶ πνευματικὸς καθοδηγητής, νὰ ἐξοπλίζῃ τὸν ἑαυτόν του μὲ κάθε μέσον, ποὺ θὰ τὸν καταστήσῃ ἱκανὸν νὰ βοηθῇ τοὺς ἐνορίτας του νὰ δίδουν λύσιν εἰς τὰ προσωπικά των προβλήματα. Οἱ ἄνθρωποι λόγῳ τῆς ἰδιότητός του θὰ στρέφωνται διαρκῶς πρὸς αὐτόν. Ἐὰν δὲν εἶναι εἰς θέσιν νὰ τοὺς βοηθήσῃ, θὰ κλονισθῇ καὶ τοῦ ἰδίου καὶ τῆς Ἐκκλησίας τὸ γόητρον. Θὰ συμβῇ τὸ ἀντίθετον, ἐὰν ἔχῃ τὴν ἱκανότητα νὰ τοὺς βοηθήσῃ ἀποτελεσματικά.

Εἰς τὰ κοινωνικὰ καθήκοντα τοῦ ἱερέως περιλαμβάνονται ἐπίσης αἱ ἐπισκέψεις ἀσθενῶν ἢ ψυχοπαθῶν ἐνοριτῶν του μὲ τὸν σκοπὸν νὰ τοὺς ἐνθαρρύνῃ καὶ νὰ τοὺς ἐμπνεύσῃ αἰσιοδοξίαν· αἱ ἐπισκέψεις ἀτυχούντων ἢ θλιβομένων, διὰ νὰ τοὺς παρηγορήσῃ· ἡ συμπαράστασις γενικῶς εἰς τὰς λύπας καὶ τὰς χαρὰς τῶν ἐνοριτῶν του.

Εἰς αὐτὰ ἀνήκει καὶ ἡ προσπάθεια νὰ φέρῃ εἰς ἐπαφὴν τὰ νεαρὰ μέλη τῆς Κοινότητός του καὶ νὰ δημιουργήσῃ δεσμοὺς καὶ ἀλληλοεκτίμησιν μεταξύ των, ἡ ὁποία θὰ ὁδηγήσῃ εἰς

(Συνέχεια εἰς τὴν σελ. 190)

ΔΥΟ ΘΕΤΙΚΑ ΒΗΜΑΤΑ

Ἡ Ἐκκλησία μας ἐπραγματοποίησε τὸν τελευταῖο καιρὸ δύο θετικὰ βήματα εἰς τὴν ἐξασφάλισιν καταλλήλων οἰκημάτων διὰ τὴν στέγασιν τῶν γερόντων ἐκείνων, ποὺ διὰ διαφόρους λόγους διέρχονται τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς ζωῆς των μακρὰν συγγενῶν καὶ φίλων, εἰς ἱδρύματα ξένων Ἐκκλησιῶν ἢ ἀπομονωμένοι εἰς μοναχικὰ καὶ «ἔρημα» δωμάτια.

Τὸ ἕν βῆμα ἔγινε εἰς τὴν Ανην Ἐπισκοπικὴν Περιφέρειαν τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς, τὸ ἕτερον εἰς τὴν Βαν, τὴν Ἐπισκοπὴν τοῦ Σικάγου.

Ἡ πρώτη Ἐπισκοπικὴ περιφέρεια ἀπέκτησεν ὡραιότατον κτίριον, τὸ ὁποῖον εἰκονίζεται εἰς τὴν ἐπάνω φωτογραφίαν τῆς σελίδος αὐτῆς. Τὸ κτίριον εἶναι ἐντὸς τῆς πόλεως τῆς Νέας Ὑόρκης, δύναται νὰ στεγάσῃ πλέον τῶν 50 γερόντων καὶ εἶναι εἰς ἀρίστην κατάστασιν. Εἶναι σχεδὸν ἕτοιμον νὰ τεθῇ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ σκοποῦ διὰ τὸν ὁποῖον ἠγοράσθη.

Ἡ πραγματοποίησις τοῦ ὀνείρου αὐτοῦ εἶναι ἔργον τοῦ Συλλόγου τῶν ἱερέων μας τῆς Ανης Ἐπισκοπικῆς Περιφερείας. Μὲ ἐνθουσιασμὸν ἔβαλαν «τὸ χέρι εἰς τὸ ἄροτρον» καὶ γύρισαν πίσω μόνο διὰ νὰ ἰδοῦν ὅ,τι ἐπραγματοποίησαν: Ἕνα ὡραῖο σπίτι, ποὺ τὸ ἀξίζουν τόσο οἱ Πρωτοπόροι μας γέροντες.

Εἰδικώτερα, τὸ Προεδρεῖον τοῦ Συλλόγου πρέπει νὰ ἐπαινεθῇ διὰ τὴν προσπάθειαν αὐτὴν καὶ ἰδιαιτέρως ὁ ἐνθουσιώδης, δυναμικὸς καὶ ρηξικέλευθος Πρόεδρος τοῦ Συλλόγου, Ἱερατικὸς Προϊστάμενος τῆς

Μεγαλωνύμου Κοινότητος τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος, Αἰδεσιμ. Πρωτοπρεσβύτερος Ἰωάννης Ποῦλος.

Ἡ Βα Ἐπισκοπικὴ Περιφέρεια ἀπέκτησε ἕνα μεγάλο οἰκόπεδον. Τὸ οἰκόπεδον αὐτὸ εὑρίσκεται εἰς τὰ Δυτικὰ περίχωρα τοῦ Σικάγου. Ἀποτελεῖται ἀπὸ 27½ ἐκτάρια καὶ ἠγοράσθη ἀντὶ 52 χιλιάδων δολλαρίων. Τὸ οἰκόπεδον ἠγοράσθη ἀπὸ τὸν ὀργανισμόν: GREEK ARCHDIOCESE WELFARE FOUNDATION. Πρόεδρος τούτου εἶναι ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Μιχαήλ, ἐκτελεστικὸς Ἀντιπρόεδρος ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Ναζιανζοῦ κ. Ἰεζεκιήλ. Οἱ κ. κ. Ἀλέκος Γιανναρᾶς καὶ Διονύσιος Παυλᾶτος εἶναι ἐπίσης Ἀντιπρόεδροι τοῦ Ὀργανισμοῦ. Ὁ κ. Πῆτερ Γιαννοῦκος εἶναι ταμίας καὶ ὁ Πατὴρ Γεώργιος Μαστραντώνης εἶναι Γραμματεύς.

Σύμφωνα μὲ τὴν σχετικὴν ἀνακοίνωσιν τοῦ Ὀργανισμοῦ «Ἐκτὸς τοῦ Γηροκομείου θὰ κτισθοῦν εἰς τὸ οἰκόπεδον αὐτὸ βραδύτερον, Ἱερὸς Ναὸς πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν γερόντων τροφίμων τοῦ ἱδρύματος καὶ τῶν Ὀρθοδόξων ὁμογενῶν τῆς Περιφερείας, Ἡμερήσιον Ἑλληνικὸν Σχολεῖον καὶ Κοινοτικὸν Κέντρον, γήπεδον δι' ἀθλητικὰς ἀσκήσεις καὶ ἄλλα κτίρια».

Εἰς τὴν δημοσιευομένην φωτογραφίαν εἰκονίζεται ὁ Θεφιλ. Ἐπίσκοπος Ναζιανζοῦ κ. Ἰεζεκιὴλ μετὰ τῶν ἀντιπροέδρων τοῦ Ὀργανισμοῦ κ. Ἀλέκου Γιανναρᾶ καὶ Διονυσίου Παυλάτου, τοῦ Νομικοῦ Συμβούλου κ. Γεωργίου Ἀσκούνη, ὅστις ἐπιδίδει εἰς ἀνωτέραν ὑπάλληλον τοῦ CHICAGO TITLE AND ESCROW CO., ἐπιταγὴν ἐκ δολλ. 52 χιλιάδων.

Ὁ «Ὀρθόδοξος Παρατηρητής» συγχαίρει καὶ τὰς δύο ἀνωτέρω προσπαθείας καὶ εὔχεται ὅπως ἐπὶ τὰ ἴχνη τῶν πρωτεργατῶν τῶν προσπαθειῶν αὐτῶν καὶ ἄλλοι βαδίσουν, ἵνα ὅλαι, εἰ δυνατόν, αἱ Ἐπισκοπικαὶ Περιφέρειαι ἀποκτήσουν καταλλήλους Οἴκους διὰ τοὺς Πρωτοπόρους ὁμογενεῖς, οἱ ὁποῖοι τόσον πολὺ τὸ ἀξίζουν.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

(ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡ. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟ-ΟΥ ΑΘΗΝΩΝ κ. ΔΩΡΟΘΕΟΥ

Η πρὸς Κύριον ἐκδημία τοῦ Μακαριωτάτου ρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κυροῦ Δωροθέου ἐλύ-υσε βαθύτατα τὸ ποίμνιον τῆς Ἐκκλησίας τῆς λλάδος καὶ τοὺς ἁπανταχοῦ Ὀρθοδόξους χρι-ιανούς. Ὁ ἐκλιπὼν Ἱεράρχης ἐγεννήθη εἰς δραν τὸ ἔτος 1888. Ἔτυχεν εὐρείας θεολογι-ῆς μορφώσεως εἰς Ἀθήνας καὶ Γερμανίαν. Τὸ 22 ἐχειροτονήθη Μητροπολίτης Κυθήρων καὶ 1935 διωρίσθη Μητροπολίτης Λαρίσης. Τὴν ην Μαρτίου τοῦ ἔτους 1956 ἐξελέγη Ἀρχιεπί-οπος Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος. Ὢν εὐ-μαθέστατος αὐθεντία εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν μοθεσίαν καὶ προικισμένος μὲ ἐξαιρετικὰς νότητας, ἐπέτυχεν κατὰ τὸ σχετικῶς σύντο-ν διάστημα τῆς διακονίας του ὡς Ἀρχιεπί-οπος Ἀθηνῶν νὰ θέσῃ τὰς βάσεις ἑνὸς σοβα-ῦ καὶ ὑπευθύνου ἔργου. Ὁ τόσον ἀδοκήτως ελθὼν θάνατός του, ἀνέκοψεν τὴν πορείαν τοῦ γου αὐτοῦ, θέτει δὲ καὶ πάλιν τὴν Ἐκκλησίαν ς Ἑλλάδος ἐνώπιον τοῦ κατ' ἐξοχὴν σοβαροῦ θήκοντος τῆς ἐκλογῆς ἱκανοῦ διαδόχου. Ὡς ωστόν, τὰ προβλήματα τῆς Ἐκκλησίας τῆς λλάδος εἶναι μεγάλα καὶ ἐκδήλως σύνθετα. Ἡ ιτυχὴς ἀντιμετώπισίς των ἀναμένει τὸν ἱκανὸν δαλιοῦχον, τὸν ὁποῖον εὐχόμεθα διὰ τῆς βοη-είας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος νὰ ἀναδείξῃ διὰ τῆς ηφου της ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἑλλάδος.

Α ΣΥΝΕΔΡΙΑ ΤΗΣ ΟΜΟΓΕΝΕΙΑΣ

Οἱ μῆνες τοῦ θέρους εἶναι συνήθως ἡ περίοδος χτὰ τὴν ὁποίαν συγκροτοῦνται τὰ συνέδρια τῶν εγάλων Ὀργανώσεων. Οὕτω αἱ Ὀργανώσεις ἰς Νεολαίας μας, τῆς Ἀχέπα, τῆς Γκάπα καὶ ὧν ἄλλων δρώντων Ἑλληνοαμερικανικῶν Σω-ατείων συγκροτοῦν εἰς τὰς διαφόρους πόλεις ἰς χώρας τὰ ἐτήσια Συνέδριά των. Ὅπως κάθε τος, οὕτω καὶ κατὰ τὸ τρέχον ἔτος χιλιάδες μογενῶν θὰ λάβουν μέρος εἰς τὰ συνέδρια αὐ-ά, διὰ νὰ διαδηλώσουν τὴν πίστιν των εἰς τοὺς ρυτικοὺς σκοποὺς τῶν Ὀργανώσεών των, νὰ κλέξουν τοὺς νέους ἡγέτας, νὰ καταστρώσουν ρογράμματα δράσεως, ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ συνα-τήσουν γνωρίμους καὶ φίλους καὶ συγγενεῖς καὶ ιὰ νὰ δοκιμάσουν ἐν ταὐτῷ τὸ συναίσθημα τῆς αρᾶς καὶ τῆς δυνάμεως, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀπότο-ον τῆς ὠργανωμένης καὶ πειθαρχημένης εἰς ἰδανικὰ ζωῆς. Ἡ Ἐκκλησία ἐπευλογεῖ μετ' ἰδιαιτέρας χαρᾶς ὅλα αὐτὰ τὰ συνέδρια καὶ εὔχεται ὁλοψύχως, ὅπως αἱ ἐργασίαι των στεφθοῦν ὑπὸ ἐπιτυχίας. Ἐλπίζει δὲ ὅτι οἱ σύνεδροι θὰ ἀντιμετωπίσουν τὰ ἰδιαίτερα προβλήματα τῶν Ὀργανώσεών των ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ περιεχομένου, τοῦ προορισμοῦ καὶ τῶν ἐπιδιώξεών Της εἰς τὴν χώραν ταύτην, ὡς πιστὰ καὶ εὐλαβῆ τέκνα αὐτῆς.

ΑΝΤΙΘΕΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟ ΣΙΔΗΡΟΥΝ ΠΑΡΑΠΕΤΑΣΜΑ

Τὰ Κομμουνιστικὰ Κόμματα τῶν χωρῶν τοῦ Σιδηροῦ Παραπετάσματος δὲν εἶναι ἀπηλλαγμένα ἰσχυρῶν ἐσωτερικῶν ἀντιθέσεων. Τὸ σκληρὸν ὅπλον τοῦ φόβου εἶναι ἐκεῖνο ποὺ δὲν ἐπιτρέπει εἰς τὰς ἀντιθέσεις αὐτὰς νὰ ἐκδηλωθοῦν εἰς ὅλην των τὴν ἔκτασιν καὶ νὰ ἐπιφέρουν ὅ,τι ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ γίνῃ: τὴν φθορὰν καὶ φυσικὰ τὴν καταστροφὴν τῆς κομμουνιστικῆς μηχανῆς. Ἡ ἠχὼ ἑνὸς μόνον μέρους τῶν ἀντιθέσεων αὐτῶν εἰς τὴν ὑψηλοτέραν Ἱεραρχίαν τοῦ Κόμματος τῆς Ρωσσίας ἔφθασεν εἰς τὰ ὦτα μας τελευταίως διὰ τῆς ἀπομπῆς ἐκ τῶν ὑψηλῶν των θέσεων τῶν Malenkov, Molotov καὶ Kaganovich. Ὁ Δικτάτωρ τῆς Κίνας ὡμίλησεν ἐπίσης περὶ ὑπάρξεως «Μὴ ἀνταγωνιστικῶν ἀντιθέσεων...» Καὶ ὁ ἄλλοτε ἰσχυρὸς ἡγέτης τῆς Γιουγκοσλαυίας, ὁ Milovan Djilas, κλεισμένος τώρα ὑπὸ τῶν ἰδίων συναγωνιστῶν του καὶ φίλων εἰς ἕν κελλίον τῆς φυλακῆς, γράφει βιβλία διὰ νὰ πληροφορήσῃ τοὺς ἀνθρώπους ὅλου τοῦ κόσμου, ὅτι ἡ τάξις τῶν ἡγετῶν τοῦ Κομμουνισμοῦ, ἐπέβαλε «τὴν πληρεστέραν τυραννία ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ ἐγνώρισεν ποτὲ ὁ κόσμος...» καὶ ὅτι «οἱ ἄνθρωποι θὰ θαυμάζουν κάποτε τὰ ὅσα μεγάλα ἐπέτυχεν ὁ κομμουνισμὸς καὶ θὰ ἐντρέπωνται γιὰ τὰ μέσα, ποὺ μετεχειρίσθησαν οἱ κομμουνισταὶ γιὰ νὰ τὰ πραγματοποιήσουν...» Ὅλα αὐτὰ οὐδόλως μᾶς ξενίζουν. Ἡ φωνὴ τῶν κομμουνιστικῶν σειρήνων παγιδεύει μόνον τοὺς ἀφελεῖς καὶ ἐκείνους ποὺ δὲν ἠθέλησαν νὰ μαθητεύσουν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ. Διότι οἱ μαθηταὶ τοῦ Κυρίου γνωρίζουν καλῶς, ὅτι ὅπου δὲν ὑπάρχει ὁ Κύριος ὑπάρχει ἡ κακία, ἡ σκληρότης, οἱ φθοροποιοὶ ἀνταγωνισμοὶ πάσης φύσεως καὶ παντὸς εἴδους. Μόνον ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ «ἔξω βάλλει τὸν φόβον» καὶ μεταβάλλει τὴν συμβίωσιν τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ ζούγκλαν εἰς ἀγαπωμένην καὶ προοδεύουσαν Κοινότητα. Ὅσο πιὸ γρήγορα οἱ Κομμουνισταὶ ἀντιληφθοῦν τοῦτο, τόσο πιὸ καλὰ θὰ εἶναι δι' αὐτοὺς καὶ διὰ τὸν κόσμον ὁλόκληρον.

ΕΝΘΥΜΟΥΜΑΙ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ...

Ὑπὸ Ἰωάννου Ε. Ρεξίνη
Ὑφηγητοῦ Κλασσικῶν Σπουδῶν
Colgate University

Τὴν περίοδο αὐτὴ τοῦ θέρους, ποὺ ταξιδεύουν πολλοὶ στὴν Εὐρώπη καὶ ἀρκετοὶ ἀπ' αὐτοὺς στὴν Ἑλλάδα ἐνθυμοῦμαι ἰδιαιτέρως τὴν Ἑλλάδα. Τὴν ἐπεσκέφθην τὸ ἔτος 1951—1952, ὡς ὑπότροφος τῆς Ἀμερικανικῆς Κυβερνήσεως διὰ τὴν διεύρυνσιν τῶν σπουδῶν μου εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Φιλολογίαν καὶ Ἀρχαιολογίαν. Ἦταν ἡ πρώτη φορά, ποὺ μοῦ ἐδίδετο ἡ εὐκαιρία νὰ γνωρίσω τὸν τόπον τῆς γεννήσεως τῶν γονέων μου. Αἱ ἐντυπώσεις μου, ποὺ θὰ ἐκθέσω κατωτέρω, εἶναι ἐντυπώσεις ἑνὸς Ἑλληνοαμερικανοῦ γεννηθέντος ἐν Ἀμερικῇ. Πιθανὸν νὰ φαίνωνται ἀφελεῖς ἢ ἁπλαῖ σὲ ὅσους γνωρίζουν καλὰ τὴν ὑπέροχη αὐτὴ χώρα. Εἶναι ὅμως εἰλικρινεῖς, ἀντικειμενικαὶ καὶ ἀπευθύνονται κυρίως στοὺς νέους μας, ποὺ δὲν τοὺς ἐδόθη ἡ γλυκειὰ εὐκαιρία νὰ ἰδοῦν τὴν Ἑλλάδα.

⁂

Ἐκεῖνος ποὺ ταξιδεύει στὴν Ἑλλάδα πρέπει νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψιν του αὐτὸ τὸ βασικό: Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν τρόπο τῆς ζωῆς, ποὺ ἔχει συνηθίσει καὶ τὸν τρόπο ἀκόμα τῆς σκέψεώς του ὑπάρχει καὶ ἄλλος τρόπος ζωῆς καὶ σκέψεως. Εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲν πρόκειται νὰ βρῇ τὴν Ἀμερική. Ἡ Ἀμερικὴ εἶναι μία καὶ μοναδικὴ καὶ πουθενὰ ἀλλοῦ δὲν ὑπάρχει. Ἐὰν ἀναμένῃ κανεὶς νὰ βρῇ εἰς τὴν Ἑλλάδα τὰς ὑλικὰς εὐκολίας τῆς Ἀμερικῆς ἀσφαλῶς θὰ ἀπογοητευθῇ. Διότι ἡ ὡραιότης καὶ ἡ δόξα τῆς Ἑλλάδος εὑρίσκεται ἀλλοῦ: Στὸ Βασίλειο τοῦ Πνεύματος καὶ τῆς Φύσεως.

Τὸ Βασίλειον τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Φύσεως κατακλύζει ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τὸν Ἑλληνικὸν χῶρον. Τὰ προϊόντα τῆς ἀπαραμίλλου κλασσικῆς ἐποχῆς καὶ τῆς μεσαιωνικῆς Αὐτοκρατορικῆς Βυζαντινῆς περιόδου εἶναι παντοῦ. Ἡ συνέχεια διατηρεῖται θαυμάσια εἰς τὰς ἐπιτυχίας τῶν Νεοελλήνων. Ἔχεις μπροστά σου σὰν σὲ μιὰ συνεχῆ κινηματογραφικὴ ταινία μίαν σύνοψιν τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ ἀπὸ τῆς ἀρχαιοτάτης ἐποχῆς μέχρι σήμερον. Τὰ μάτια τῆς ψυχῆς σου πλημμυρίζει τὸ πανοραματικὸ φῶς τῶν τριῶν χιλιετηρίδων τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας καὶ τοῦ Πολιτισμοῦ. Μὲ τὰ Ἑλληνικὰ ἐρείπια μπροστά σου καὶ μὲ τὰ ὡραῖα συγγράμματα τῶν ἀρχαίων συγγραφέων καὶ τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὰς χεῖρας σου μπορεῖς νὰ κατανοήσῃς τὸ βάθος καὶ τὸ μυστήριο τοῦ Ἑλληνικοῦ θαύματος.

Ὁ Ἕλλην ζῇ μὲ τὴν φύσιν. Ἀναπνέει τὸν καθαρὸν Ἑλληνικὸν ἀέρα καὶ ἀγαπᾷ τὸ Ἑλληνικὸν χῶμα ὅσον πτωχὸν καὶ πετρῶδες καὶ ἐὰν εἶναι. Εἶναι χῶμα ἁγιασμένον, χῶμα δοξασμένον. Ὁ Ἕλλην ζῇ εἰς τὸ ὕπαιθρον, δὲν ἔχει «μηχανοποιηθῆ». Ἡ χώρα του ἔχει χρώμ ἀπιστεύτου λαμπρότητος καὶ ζωηρότητος. Ὁ Ἑλλην οὐρανὸς καὶ ἡ Ἑλληνικὴ θάλασσα εἶναι ἀσυγκρίτως λάζια. Παντοῦ δὲ ὑπάρχει ἡ ἀφθονία τοῦ φωτός. ρυθμὸς τῆς ζωῆς ἐν συγκρίσει μὲ τὴν ταχύτητα τῆς μερικῆς εἶναι φυσικὰ πολὺ ἀργός. Τὰ πάντα φαίνο μικρὰ καὶ ἀργὰ—μικραὶ οἰκίαι, μικρὰ κτίρια, ἀκόμη κροὶ καὶ βραδυκίνητοι οἱ ἄνθρωποι... ἀλλὰ συνεχι τῆς παραδόσεως ἑνὸς ἀξιοθαυμάστου Πολιτισμοῦ.

⁂

Τὸ πλέον φανερὸν χαρακτηριστικὸν τοῦ Ἕλληνος ναι ἡ φιλοξενία του. Ἡ φιλοξενία ἀποτελεῖ Ἑλληνι ἀρετὴν ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Ὁμήρου μέχρι σήμερα. συνέχεια τοῦ Ἑλληνικοῦ στοιχείου διαπιστοῦται καὶ τοῦ χαρακτηριστικοῦ αὐτοῦ. Ἐνθυμοῦμαι μὲ πολὺ ζ ρότητα τὸ ἑξῆς περιστατικόν: Μὲ μερικὰ μέλη τῆς μερικανικῆς Ἀρχαιολογικῆς Σχολῆς ἐπεσκέφθημεν νεολιθικὸν λόφον. Ὁ λόφος αὐτὸς ἦτο πλησ ἑνὸς χωρίου τῆς Θεσσαλίας, ποὺ λέγεται Σέσκλο. Ἀ ἐτελειώσαμεν τὴν ἐργασίαν μας μετέβημεν εἰς τὸ χω αὐτό. Εἴμεθα εἴκοσι ἄτομα. Ὁ καιρὸς ἦτο βροχερός. χωρικοὶ μόλις μᾶς εἶδαν δὲν ἤξευραν τί νὰ κάνουν νὰ μᾶς περιποιηθοῦν. Μᾶς ἔφεραν στὸ Καφενεῖο χωριοῦ. Ἐζήτησαν συγγνώμη γιατὶ εἶχαν στείλει αὐγὰ τὸ πρωῒ εἰς τὸν Βόλον καὶ μᾶς προσέφεραν εἶχαν: Ἑλληνικὸ μαῦρο ψωμί, ἐλιὲς καὶ κρασί. Ἐτραγ δησαν καὶ ἔπαιξαν τὰ τοπικὰ ὄργανα. Ἡ συμπεριφ αὐτὴ συνεκίνησε ὅλους μας, ἰδιαιτέρως τοὺς Ἀμερικαν συναδέλφους μου. Ἕνα ἀριστοκρατικοδυτικ Ἀθηναϊκὸν Πάρτυ δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ συγκριθῇ μὲ αὐθόρμητη αὐτὴ ἀγάπη χωρικῶν. Οἱ χωρικοὶ προσέφερ ὅ,τι εἶχαν μὲ ἕνα τέτοιο τρόπο, ποὺ κανένας λαὸς δὲν κάνει. Οἱ ἁπλοῖ αὐτοὶ ἄνθρωποι δὲν εἶχαν κανένα ὑλ ὄφελος ἀπὸ ἡμᾶς. Ἐκέρδισαν ὅμως τὴν παντοτεινὴν γάπην καὶ ἐκτίμησίν μας.

Ἄλλα χαρακτηριστικὰ τῶν Ἑλλήνων εἶναι: Ἡ λοτιμία, ἡ τιμιότης, ἡ ἀγάπη τῆς συζητήσεως, ὁ ἐθν σμός, ἡ ὑπερηφάνεια, ἡ ἀτομικότης καὶ ἡ ἀνεξαρτησ Τὰ αἰθήματα τῶν Ἑλλήνων εἶναι ἐπίσης ἰσχυρά: Ὅ ἀγαποῦν τὸ ἀγαποῦν μὲ θερμότητα καὶ ὅ,τι μισοῦν, μισοῦν φοβερά.

⁂

Ἡ Ἑλληνικὴ νεότης εἶναι ἀρκετὰ ζωντανή. Ἔχει ριέργειαν καὶ ἀγάπην εἰς τὴν ἔρευναν καὶ τὴν μάθησ Σὲ ὡρισμένα σημεῖα οἱ νέοι τῆς Ἑλλάδος ὑπερτεροῦν Ἀμερικανῶν συναδέλφων τῶν. Φυσικὰ κάμνουν καὶ

τὸ λάθος πολλῶν Εὐρωπαίων, ὅταν ὁμιλοῦν περὶ τῆς ερικῆς. Δὲν μποροῦν νὰ καταλάβουν, ὅτι ἡ 'Αμερικὴ ι προχωρήσει τόσον εἰς τὴν προαγωγὴν τοῦ ὑλικοῦ λιτισμοῦ, ὅσον καὶ εἰς τὸν κόσμον τοῦ Πνεύματος. ως ἡ χώρα μας πρέπει νὰ ἐργασθῇ διὰ νὰ διορθώσῃ ἐσφαλμένην αὐτὴν ἐντύπωσιν διὰ τῆς ἐξαγωγῆς ὄχι ον ὑλικῶν πραγμάτων ἀλλὰ καὶ προϊόντων τοῦ Πνεύος.

⁂

ιὲν θὰ ξεχάσω τὰς 'Ελληνικὰς 'Εκκλησίας καὶ τὰ γρα- ὰ Παρεκκλήσια: Τὴν Μητρόπολιν, τὸν Ἅγιον Διον τὸν 'Αρεοπαγίτην, τὴν Μονὴν Πετράκη, τὸν Καρικὸν Ναὸν τῆς Σπάρτης «Εὐαγγελίστρια», τὴν Μο- τοῦ 'Οσίου Λουκᾶ στὴν Φωκίδα, τὸν Ἅγιον Δημη- ον Θεσσαλονίκης, Τὴν Παντάνασσα στὸ Μυστρᾶ, καὶ τόσας ἄλλας 'Εκκλησίας εἰς τὰς κορυφὰς τῶν βουνῶν ὑψωμάτων, ποὺ μὲ τὰς ὡραίας των βυζαντινὰς εἰκό- καὶ τοιχογραφίας, τὰ ψηφιδωτά, τὰ σκαλισμένα εἰροστάσια, τὰς ὡραίας φωνὰς τῶν λειτουργούντων ἱε- ον, τῶν ἱεροψαλτῶν καὶ ἀρρένων χορῳδιῶν, βεβαιώην τὴν 'Ελληνικὴν θέλησιν νὰ φθάσουν εἰς τὸ ἀνώτα- σημεῖον τῆς πνευματικότητος καὶ νὰ πλησιάσουν τὴν γὴν πάσης παρηγορίας, τὸν Παντοδύναμον Θεόν.

⁂

Ὅταν ἐπέστρεψα, ἕνας καθηγητής μου μοῦ εἶπεν αὐτὰ χαρακτηριστικὰ λόγια: Κανένας συνετὸς ἄνθρωπος εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν 'Ελλάδα χωρὶς νὰ ἀγαπήσῃ. Τὴν ἀλήθεια αὐτὴ τὴν αἰσθάνθηκα βαθειὰ ὅταν ἀνεχώρησα ἀπὸ τὸν ἱερὸ αὐτὸ τόπο καὶ κατευνόμουν στὴν Ρώμη τῆς 'Ιταλίας... Τότε ἤλθαν στὴν μή μου ἄθελα οἱ στίχοι τοῦ Γεωργίου Δροσίνη:

Τώρα ποὺ θὰ φύγω καὶ θὰ πάω στὰ ξένα,
καὶ θὰ ζοῦμε μῆνες χρόνους χωρισμένοι,
ἄφησε νὰ πάρω κάτι κι' ἀπὸ σένα,
γαλανὴ πατρίδα πολυαγαπημένη·
ἄφησε μαζί μου φυλαχτὸ νὰ πάρω
γιὰ τὴν κάθε λύπη, κάθε τι κακό,
φυλαχτὸ ἀπ' ἀρρώστια, φυλαχτὸ ἀπὸ χάρο,
μόνο λίγο χῶμα, χῶμα 'Ελληνικό.

. . . . . .
. . . . . .

Χῶμα τιμημένο, πόχουν ἀνασκάψει
γιὰ νὰ θεμελιώσουν ἕνα Παρθενῶνα,
χῶμα δοξασμένο, πόχουν ροδοβάψει
αἵματα στὸ Σούλι καὶ στὸν Μαραθῶνα
χῶμα πόχει θάψει λείψαν' ἁγιασμένα
ἀπ' τὸ Μεσολόγγι κι' ἀπὸ τὰ Ψαρά,
χῶμα ποὺ θὰ φέρνῃ στὸν μικρὸν ἐμένα
θάρρος, περηφάνια, δόξα καὶ χαρά.

⁂

Θὲ νὰ σὲ κρεμάσω φυλαχτὸ στὰ στήθια
κι' ὅταν ἡ καρδιά μου φυλαχτὸ σὲ βάλῃ
ἀπὸ σὲ θὰ παίρνῃ δύναμι, βοήθεια,
μὴν τὴν ξεπλανέσουν ἄλλα ξένα κάλλη.
Ἡ δική σου χάρι θὰ μὲ δυναμώνῃ,
κι' ὅπου κι' ἂν γυρίσω κι' ὅπου κι' ἂν σταθῶ,
σὺ θὲ νὰ μοῦ δίνῃς μιὰ λαχτάρα μόνη,
πότε στὴν 'Ελλάδα πίσω θὲ νἀρθῶ.

⁂

. . . . . .
. . . . . .

Ἔτσι, κι' ἂν σὲ ξένα χώματα πεθάνω,
καὶ τὸ ξένο μνῆμα θάναι πιὸ γλυκό,
θὰ θαφτῇς μαζί μου στὴν καρδιά μου ἀπάνω
χῶμα ἀγαπημένο, χῶμα 'Ελληνικό.

Ο ΤΑΦΟΣ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 176)

θεν ἀνακάλυψιν τοῦ Τάφου τῆς αναγίας ἐν 'Εφέσῳ, ὡς γεγονὸς ελεσμένον, ὡς «ἀπόφασιν παρμέν», καὶ ὅσοι ὁμιλοῦν περὶ αὐτοῦ, ιλοῦν ὡς προσκυνηταὶ καὶ ὄχι ὡς ορικοὶ ἢ ἀρχαιολόγοι ἢ κριτικοί. ντιθέτως, πλεῖστοι ἀπὸ τὰς τρεῖς ύτας τάξεις τῶν ἐπιστημόνων, ἀμη καὶ πολλοὶ Ρωμαιοκαθολικοί, ραψαν μὲ ἀγανάκτησιν κατὰ τῆς θεν ἀνακαλύψεως τοῦ Τάφου τῆς αναγίας ἐν 'Εφέσῳ καὶ ἐκαυτηρίαν δριμύτατα τὴν ἀπάτην καὶ τὴν μετάλλευσιν τοῦ ἱερωτάτου τούτου ματος. Δὲν θὰ ἐπεκταθῶμεν, πρὸς παρόν, περισσότερον ἐπὶ τῶν προλυτιστικῶν σχεδίων τῶν Ρωμαιοκαολικῶν, τὰ ὁποῖα, κακῶς ὑπολογίζοντες, στηρίζουν ἐπὶ τῆς σαθρᾶς βάσεως ὅτι ὁ Τάφος τῆς Παναγίας εὑρίσκεται ἐν 'Εφέσῳ.

Δι' ἡμᾶς τοὺς 'Ορθοδόξους, σύμφωνα μὲ τὴν μαρτυρίαν τῆς 'Ιερᾶς Παραδόσεως, τῆς 'Ιστορίας, τῆς 'Υμνογραφίας καὶ τῆς 'Αρχαιολογίας, ὁ πραγματικὸς Τάφος τῆς Παναγίας εὑρίσκεται ἐν «Γεθσημανῆ τῷ χωρίῳ» ἔξω ἀπὸ τὴν 'Ιερουσαλήμ, ὅπου καὶ ὁ 'Ιερὸς Ναὸς τῆς Θεομήτορος. Ἡ μακαρία ψυχή Της εὑρίσκεται πλησίον τοῦ Υἱοῦ Της καὶ Σωτῆρος τοῦ κόσμου καὶ εἰς ἐκτάκτως τιμητικὴν θέσιν, ἀνάλογον μὲ ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἡ Βυζαντινὴ 'Αγιογραφία δίδει συμβολικῶς εἰς τὴν Θεοτόκον μέσα εἰς τὰ λεγόμενα «Τρίπτυχα», ἢ ἁπλούστερα «Τριμόρφι», ἐκ δεξιῶν τοῦ Χριστοῦ. Εἰς τοὺς οὐρανούς, μεσιτεύει ἀκατάπαυστα κοντὰ στὸν Υἱόν Της καὶ Θεὸν καὶ Σωτῆρα μας, ὑπὲρ τῶν ἀνθρώπων. Εἰς τὴν γῆν ἔχει, μετὰ τὴν 'Αγίαν Τριάδα, τὴν ὑψίστην τιμὴν μεταξὺ τῶν 'Αγίων. Καὶ μέσα εἰς τὴν ψυχὴν κάθε 'Ορθοδόξου Χριστιανοῦ εἶναι θρονιασμένη ὡσὰν θερμὴ προστάτις καὶ βοηθὸς καὶ μεσίτρια, ὡσὰν Παναγία 'Ελπίδα, καὶ 'Ελευθερώτρια, καὶ 'Ελεοῦσα καὶ Μητέρα τοῦ κόσμου, Σκέπη, καὶ 'Υπέρμαχος, προστάτις ὅλων τῶν πονεμένων καὶ δυστυχούντων, τῶν ταπεινῶν καὶ καταφρονεμένων. Ἂν ἀπέθανε καὶ ἐτάφη καὶ μετέστη εἰς τοὺς οὐρανούς, ὅμως ζῇ αἰώνια μέσα στοῦ κάθε 'Ορθοδόξου τὴν καρδιά, ποὺ ἔχει γίνει μνημεῖο ἀκατάλυτο τῆς Παναγίας.

SUNDAY SCHOOL SEMINAR 1957

The training course of the Fifth Sunday School Seminar, held at St. Basil's Academy under the auspices of the Greek Archdiocese, ended on July 14, 1957.

Thirty eight Sunday School Teachers attended this Seminar representing Communities of the following states: California, Illinois, Indiana, Massachusetts, Missouri, New Jersey, New York, Pennsylvania, South Carolina, Virginia, Washington, D. C.

The Seminar was very successful, just as it has been in previous years. The courses and special lectures, as well as the recreational program and the whole spiritual atmosphere of the Seminar have been unforgettable experiences for the Sunday School Teachers, according to their own words.

"... It was an experience I will never forget. I will always remember, due to the excellent teaching, the knowledge I gained which aided me and my fellow Sunday School Teachers in our work. I will also remember the pleasant time I had. The various trips were enjoyable. I made permanent friends with some of the girls I met. I will never forget how honored I was to meet His Eminence Archbishop Michael. Most of all, I will remember the spiritual uplift with which I returned home.

I thank you again. I urge you to keep up the excellent work, and I urge myself to make known the successful work of St. Basil's Academy"

T. K.

"... There are no words to express how much I enjoyed my stay at the Academy. The two wonderful weeks will never be forgotten nor the hospitality extended to us ... May I say at this time that I hope there will be an advanced class next year so that I will again be able to participate ..."

Z. G.

These enthusiastic comments on the part of the Sunday School Teachers who participated in the Seminar are the best proof of its great value as well as of its constructive work.

Our priests and Community leaders, as well as our Sunday School Teachers should give it more serious thought and try their best to avail themselves of this wonderful opportunity for the promotion of their Sunday School work.

he Virgin Mary - The Discipline of Obedience

by Efrosine Vasiliou, St. Paul, Minn.

he Theotokos, the Holy Virgin, Mary, full of grace, is the one ut whom we shall write with hu- ity and great reverence. Unlike other women in the series "*Mighty men in Miniature*" in that she shines them by reason of her h calling, the Mother of Our Lord rtheless embodies in her person- y the qualities that dignify wom- ood of all ages. In spite of the t that the Prophets and the Holy spel mention Mary briefly and h signal restraint (except in the nunciation account), enough has n said in Holy Writ to inspire ts, musicians, and artists of all s. In Orthodox hymnody alone re are innumerable hymns in her nor. In our liturgy are to be found following: «Ταῖς πρεσβείαις ς Θεοτόκου», «Ἄξιόν ἐστιν» l «Προστασία τῶν Χριστια- ν». At certain seasons of the year delight to hear other hymns hon- ng the Mother of God. «Σήμερον ς σωτηρίας ἡμῶν . . .» at An- nciation; «Τῇ Ὑπερμάχῳ» dur- g the Salutations at Lent, and «Ἐν Γεννήσει», to mention only the re outstanding. The entire Chris- n world thrills to the beautiful sic of Shubert's "Ave Maria"— obably the most popular hymn to ary; and the tranquil faces of count- s madonnas look down upon per- ns of all races who without any mpulsion are fulfilling the proph- y: ". . . for from henceforth all ge- rations shall call me blessed."

The first Biblical reference to Mary that found in Isaiah 7:14, and this es not mention her name but her te and function: "Therefore the rd himself shall give you a sign; Behold, a virgin shall conceive, and bear a son, and shall call his name Immanuel." The prophet was forecasting the most important single event in history 742 years in advance of its happening.

We lean upon Holy Tradition for the filling in of information regarding the parentage and childhood of Mary. It was to God-fearing and devout Jewish parents that Mary was born—to Joachim and Anna. A kinswoman of theirs was the elderly Elizabeth, wife of the priest Zacharias, whose child John was also foretold by an angelic messenger. It appears that Mary's parents, fulfilling a vow, took her while yet a little girl to the Temple to be dedicated to God. Just what separation from home this entailed is unknown, but it is believed she was in her father's house several years later at the time of the Annunciation.

The Gospel according to St. Luke reveals that in her Nazareth home Mary received the angel of God, Gabriel. At the time Mary was getting ready to be married to Joseph. Under such circumstances she was apprised of God's wonderful plan to set her apart to become the mother of Jesus, who was to be called "the Son of the Highest," who was "to reign over the house of Jacob forever," whose kingdom was to have no end. After a very natural question addressed to the awesome visitor, Mary was given another announcement as strange and incomprehensible as the first. "The Holy Ghost shall come upon thee, and the power of the Highest shall overshadow thee: therefore also that holy thing which shall be born of thee shall be called the Son of God." One other human being—her cousin Elizabeth—was referred to in the final remarks of the angel, and we find in this reference to Elizabeth an explanation for Mary's subsequent action—her abrupt departure from Nazareth to visit Elizabeth.

Without hesitation, Mary of Nazareth, gave her simple consent to be the vessel of God's unique manifestation of Himself to mankind. The important reply of Mary reechoes down the pages of history, "Behold the handmaid of the Lord; be it unto me according to thy word."

Hence we see and can fathom without great difficulty the alteration about to take place in the life of Mary. She had been called upon by the Highest to give life, on the human side, to the Son of God. Hers it would be to guide His childish footsteps and care for His needs through infancy, childhood, and youth. And when He should, one day in the future, be reviled and denounced as a blasphemer and finally nailed to a cross, it would be she, His Mother, who would stand by keeping faith, sorrowing, and giving what comfort she could to ease the last hours of torture. Of course, Mary was not given to see the last dark picture; but a hint of what was ahead for her as the mother of the Christ was revealed in the Prophet Simeon's statement; "Yea, a sword shall pierce through thy own soul, also."

Mary did not retreat from her destiny. Having accepted the responsibility with the honour, she dutifully carried out her part in the unfolding of the greatest drama of all time.

This was an exacting discipline made endurable only because her will to obey the Higher Will became the ruling principle of her life.

From Mary we may learn the wonder of conformity to the plan of God. In lesser degree mothers of all ages can see how they may become coworkers with God to produce and nourish and cultivate the other children of God. The commitment to the disciplines of motherhood can thereby be established upon a high level where each mother truly becomes a handmaiden of the Lord.

This acceptance of the role of motherhood is something quite different from the initial act of birthgiving. Many women can and do bring children into the world as a matter of course without thought of the enormity of bringing a human being into existence, a human being with an immortal soul, a bundle of positive and negative potentialities, made "in the image of God" but endowed with a free will either to remain in that image or to deface the image in such a way as to make it scarcely recognizable. Many women embark, as it were, blindfolded upon the great adventure of motherhood. It is as though they regard themselves as the tools of a compelling force to reproduce their kind, not the finely and sensitively adjusted instruments in the hands of the Creator to bring into being children of God who have the potentialities to become heirs of the kingdom of God.

Let us take the long view of the calling of motherhood. And let us say here, making no mistakes about it, the long view is the only proper view from the Christian standpoint. The exalted calling to be a mother has a physical basis, to be sure, but that aspect is relatively unimportant compared with the spiritual implications. The attention which a good mother gives to the physical needs of her child is the most elementary step in the fulfillment of her calling. Far more important in the weight it carries toward tipping the scale in the direction of good character and wholesome personality development is a mother's affection, her presence, her sensitivity to the emotional and spiritual requirements of the developing individual—*her child*, but nevertheless an individual in his own right, and most important of all, a child of God. The analogy to a growing plant is illustrative of what the author means to say: a weed will grow irrespective of climate and soil conditions. A beautiful flower demands patient cultivation in an environment calculated to produce the perfect plant. Continuing the analogy, the planting of a life is elementary and easy compared to the cultivation and nurture of the growing soul. In this latter area motherhood faces its supreme challenge. The task is demanding of all the resources of mind and soul. It assumes a depth of love and a breadth of understanding and a measure of consecration unequaled in any other field of endeavor. It most nearly approaches the Divine oversight. The performance of this delicate task cannot be successfully brought to completion without Divine assistance. To be cultivator of desirable character traits, to be the creator of the right environment, to be an example for her children requires of a mother a relentless discipline. Who presumes to think she can achieve success amid such startling intangibles without compliance and obedience to the Will of God? Every sincere and honest mother daily attempts to do what is beyond her power—that which, without God, is impossible. A mother, then, under no circumstances can consider her duty to her child discharged after she has "cleaned him up", "fed him up", and provided him with toys "to whoop it up".

The modern day tendency of married women to continue and to re-enter gainful employment discussed with candor in many of our current magazines has serious implications for the family and the children of our land. "Today, for example, almost half of the women in the country between the ages of forty-five and fifty-four are working. They are not primarily widows, divorcees, or spinsters. They are mothers and homemakers." Further along, the same article, seeking an answer to this trend states: "... the personnel manager of a large Texas plant put it: 'So far as we can learn, few of our women really *have* to work.'" Again quoting: "As the psyciatrist of one of America's largest industries summed it up: 'Married women work to meet the cost of high living, not the high cost of living.'" The writer of the article goes on to conclude: "Contrary to opinions ... today's wife and mother does not go to work because she has nothing to do at home. She goes to work because what she could be doing at home is not highly valued by society (including herself)."

Whence comes this devaluating of the mother's and homemaker's contribution to society? It is certainly in utter contradiction to the attitude formerly held that it was a shame and a disgrace for a married woman, especially a mother, to go outside her home seeking employment. Her doing so was condoned then solely on the gounds of economic necessity. Her place was most becomingly in her home at the center of family life whether she occupied her time in actually ministering to their necessities or in supervising domestic helpers. Her presence was considered vital to the smooth operation of family life. Her contribution as a mother and homemaker was not given a monetary assessment. She was important for reasons far removed and upwardly removed from mundane considerations. When she functioned at her best, no woman

ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ

Αμα τῇ ἀναγγελίᾳ τῆς θλιβερᾶς
ήσεως, ὅτι ὁ Μακαριώτατος Ἀρ-
πίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλ-
ος κυρὸς Δωρόθεος ἐξεδήμησε
ς Κύριον ἐν Στοκχόλμῃ, τῇ 25ῃ
λ. μ. Ἰουλίου, ὁ Σεβασμιώτατος ἀ-
πεστειλε πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὸ ἀ-
κόλουθον συλλυπητήριον τηλεγράφη-
μα:

Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς
Ἑλλάδος, Ἀθήνας.

26 Ἰουλίου 1957

Ἀπὸ βάθους καρδίας συλλυπού-
μενοι Ἐκκλησίαν Ἑλλάδος ἐπὶ ἀ-
δοκήτῳ θανάτου Προκαθημένου Αὐ-
τῆς, ὁλοψύχως εὐχόμεθα Κύριος ὁ
Θεὸς καθοδηγῆσαι Ἱεραρχίαν Αὐτῆς
πρὸς ἐκλογὴν διαδόχου ἀνταξίου με-
γάλων προβλημάτων ἀντιμετωπιζο-
μένων παρ' αὐτῆς σήμερον.

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΜΙΧΑΗΛ

Εἰς τὸ ὡς ἄνω συλλυπητήριον τη-

---

gaged in work however significant
ld be said to occupy a position
greater honor and respectability.

Making a home, being a good wife,
l bringing up children "in the nur-
e and admonition of the Lord"
vides full-time employment for
average woman. Could she but see
d this requires the long view of
therhood) her compensation as
ng reckoned in stable personali-
s, sons and daughters who have
wn from her spiritual strength
l wisdom to go forth and face
ir own responsibilities, she would
n the lesser role of full-time wage-
ner and part-time mother and
memaker.

You may ask what is there remain-
g to be done in the home once the
nily has gone forth for the day.
th labor-saving devices within the
ch of most people, would not
others and home-makers finish their
ores and have much leisure time?
ace permits us here to mention or
ggest a few activities or disciplines
at would prove helpful to mothers.
ese, of course, are in line with
hat has already been said concern-
g the high calling of motherhood,
stringent demands, its susceptа-
lity to tensions of one kind or an-
her, its delicate techniques.

First, a part of her day can be profitably devoted to prayer and meditation. This need not be a formal and lengthy exercise. A little time spent in pondering some verse from the Holy Scriptures and following with a prayer for guidance in her tasks and petitions for the welfare of members of the family would do much to clear the spiritual horizons, and a woman would emerge from such an experience feeling strengthened and in possession of new-found power.

A second discipline might well be a determined effort to find out what help might be had from the best writers and thinkers. So much is available today in libraries and bookstores that an honest searcher after truth can surely find some of the answers.

Serving others—those who need help of various kinds from food and clothing to friendship—might occupy several hours a week of the time of the woman who is seeking to live usefully and "to let her light shine . . . so that others may see her good works and glorify God" who inspires every good work.

Planning to bring to the attention of the family their duty to God is another occupation toward which the good mother will bend her energies. The finding of an appropriate time for reading together a passage from the Bible and then seeking God's presence in prayer as a family unit is well within the scope of the mother's prerogative. Necessarily the father's cooperation is here needed in order that the children may sense parental accord; but it is the mother who must take the initiative. It is vastly important that the young feel a sense of dependence upon their parents; but far more important that they acknowledge their dependence upon God.

Supporting the church within her means, her presence, and her active participation in its program is a "must" for the truly Christian mother. And we might go on to enumerate other disciplines the adherence to which will build a strong winsome personality—a woman, who having given life to her children in birth continues to surround them with spiritual resources, sets for them patterns of behavior, and plants for them steady and reliable guideposts along the way of their pilgrimage through life. Such mothers are desperately needed; their worth cannot be estimated; and like their perfect prototype, Mary of Nazareth and Mother of God, they too will enjoy the blessedness which attends those obedient to the Divine Will.

λεγράφημα ἐλήφθη ἡ κατωτέρω ἀπάντησις:

Σεβασμιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀμερικῆς Μιχαήλ
Νέαν Ὑόρκην.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εὐχαριστεῖ Ὑμετέραν Σεβασμιότητι ἐπὶ συμμετοχῇ ὑμῶν πένθει Ἐκκλησίας ἐπὶ θανάτῳ ἀοιδίμου Πρωθιεράρχου Αὐτῆς Κυροῦ Δωροθέου.

Τοποτηρητής
Ο ΑΙΤΩΛΟΑΚΑΡΝΑΝΙΑΣ
ΙΕΡΟΘΕΟΣ

Ἀθῆναι, 28 Ἰουλίου 1957

Ἐν συνεχείᾳ, ἡ Α. Σ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, τηλεγραφικῶς ἔδωσεν ἐντολὴν εἰς τοὺς ἀνὰ τὴν Ἀμερικήν, Βόρειον καὶ Νότιον, Βοηθοὺς Αὐτοῦ Ἐπισκόπους, ὅπως διατάξωσι τοὺς Ἱερεῖς ὅλων τῶν Ἱερῶν Ναῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς νὰ τελέσωσι Τρισάγιον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς μακαρίας ψυχῆς τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κυροῦ Δωροθέου.

Τὸ Σάββατον, 27ην Ἰουλίου, ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος κ. Μιχαήλ, μετὰ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μελίτης κ. Ἰακώβου, τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Κων- Σεβ. Μητροπολίτου Μελίτης κ. Ἰασταντίας κ. Γερμανοῦ καὶ τοῦ Πανοσιολ. Πρωτοσυγκελλεύοντος κ. Νεοφύτου, ἐτέλεσαν ἐν τῷ Ἀρχιεπισκοπικῷ Παρεκκλησίῳ τοῦ Ἁγίου Παύλου Τρισάγιον ὑπὲρ τῆς ἀναπαύσεως τῆς μακαρίας ψυχῆς τοῦ ἀπελθόντος Ἱεράρχου. Τὴν δὲ Κυριακήν, 28ην ἰδίου, ἡ Α. Σεβασμιότης συμπροσηυχήθη ἀπὸ τοῦ Ἱεροῦ Βήματος τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τῆς Ἁγίας Τριάδος, Νέας Ὑόρκης, ἔνθα ὑπὲρ τοῦ αὐτοῦ Πρωθιεράρχου ἐτέλεσε Τρισάγιον ὁ προστὰς τῆς Θ. Λειτουργίας Σεβ. Μητροπολίτης Μελίτης, τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, κ. Ἰάκωβος Κουκούζης.

—Τὴν 2ην Ἰουλίου, ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος κ. Μιχαήλ, προσκληθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὑπάτου Συμβουλίου τῆς Παμμακεδονικῆς Ἑνώσεως Ἀμερικῆς μετέβη εἰς ALBANY, N. Y., διὰ νὰ παρακαθήσῃ εἰς τὸ Συμπόσιον ἐπὶ τῇ λήξει τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συνεδρίου τῆς Ὁμοσπονδίας. Τὸν Σεβ. ὑπεδέχθη σύσσωμον τὸ Συνέδριον μετὰ τῶν ἱερέων, Ὀρθοδόξων καὶ ἑτεροδόξων. Ὁ Σεβασμιώτατος ἐπεσκέφθη τὸ Δημαρχεῖον τῆς Πόλεως ὅπου τὸν ὑπεδέχθη ὁ Δήμαρχος Κ. Κόρμικ μετὰ μεγάλης ἐγκαρδιότητος. Τὴν συνάντησιν ταύτην μετέδωκεν ὁ Σταθμὸς Τηλεοράσεως. Διὰ τοῦ σταθμοῦ Τηλεοράσεως μετεδόθη ἐπίσης εἰδικὴ συνέντευξις τοῦ Σεβασμιωτάτου μετὰ εἰδικῆς ὑπαλλήλου τοῦ σταθμοῦ. Κατὰ τὴν συνέντευξιν ὁ Σεβασμιώτατος ἀπήντησεν εἰς ἐρωτήσεις ἐπὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τῶν ἐν Ἀμερικῇ Ὀρθοδόξων γενικῶς.

Ὁ Σεβασμιώτατος ἐπεσκέφθη εἰς τὸ μεγαλοπρεπὲς Κυβερνεῖον τὸν Ἐξοχ. Κυβερνήτην τῆς Πολιτείας κ. Ἄβερελλ Χάρριμαν, γενόμενος δεκτὸς μετὰ πολλῆς ἐγκαρδιότητος καὶ εἰλικρινοῦς χαρᾶς.

Τὸ ἑσπέρας ὁ Σεβασμιώτατος παρεκάθησεν εἰς τὸ Συμπόσιον τῆς Παμμακεδονικῆς Ὁμοσπονδίας ὅπου καὶ ὡμίλησεν καταλλήλως.

—Τὴν 4ην Ἰουλίου, ἐν τῷ Καθδρικῷ Ναῷ Νέας Ὑόρκης καὶ κατὰ τὴν Θείαν Λειτουργίαν ὁ Σεβασμιώτατος ἐχειροτόνησεν εἰς Διάκονον τῶν ἐκ τῶν ἀποφοίτων τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς (Τάξις 1956) κ. Δημήτριον Καββάδαν. Τοῦτον ἐχειροτόνησεν εἰς Πρεσβύτερον τὴν 7ην Ἰουλίου, ὁ Σχολάρχης τῆς Θεολογ. Σχολῆς Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Ἐλαίας κ. Ἀθηναγόρας. Ὁ νεοχειροτονηθεὶς προορίζεται διὰ τὴν ἱερατικὴν θέσιν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου, MANCHESTER, N. H.

—Τὴν 6ην Ἰουλίου, ὁ Σεβασμιώτατος προήδρευσε τῆς ἐν τῷ Μεγάρῳ τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς συνελθούσης Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Ὀργανώσεως Νέων: G.O.Y.A.

—Τὴν 12ην Ἰουλίου προήδρευσεν τῆς τριμηνιαίας συνεδρίας τοῦ Μικτοῦ Συμβουλίου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, τὸ ὁποῖον ἀπησχολήθη μὲ σοβαρὰ ζητήματα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

—Τὴν 13ην Ἰουλίου ὁ Σεβασμιώτατος ἐπεσκέφθη τὴν Κοινότητα τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλέν εἰς READING, PA., προέστη τοῦ π νηγυρικοῦ Ἑσπερινοῦ καὶ ὡμίλησ καταλλήλως πρὸς τὸ Ἐκκλησίασμ Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ δὲ ταύτῃ ἐχειροθ τησεν Ἐξομολόγον τὸν Αἰδεσ Γεώργιον Γιάνναρην, Ἱερατικὸν Πρ ἱστάμενον τῆς Ἁγίας Τριάδος, HA RISBURG, PA.

—Τὴν 14ην Ἰουλίου, προέστη τ Θείας Λειτουργίας, ἡ ὁποία ἐτελ σθη τῇ συμμετοχῇ καὶ ἀρχηγῶν κ ἄλλων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν μερικῆς εἰς τὸ VALLEY FORG PARK, PA., διὰ τοὺς Ἕλληνας κ λοιποὺς Ὀρθοδόξους Προσκόπου ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς Παναμερικανικ ἐτησίας πανηγύρεως τῶν Προσκ πων, ἡ ὁποία εἶναι γνωστὴ μὲ ὄνομα JAMBOREE.

Εἰς τὴν ἑορτὴν ταύτην ἔλαβον μ ρος 52.000 Πρόσκοποι ὅλων τῶν Δο μάτων καὶ ἐξ ὅλων τῶν Πολιτειῶ τῆς Ἀμερικῆς. Μεταξὺ τούτων ἦ ἕνας μεγάλος ἀριθμὸς Ὀρθοδόξω οἵτινες κυρίως παρηκολούθησαν τ Θείαν Λειτουργίαν. Συνελειτούργησα μετὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου: Ὁ Ρῶ σος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Δημήτριος, Ἐπίσκοπος τῶν Καρπαθορρώσων Ὀρέστης, συμπαραστατούμενοι ὑπ 15 περίπου ἱερέων Ἑλλήνων κ Σλαύων Ὀρθοδόξων. Οἱ ἱερεῖς μα τῆς Φιλαδελφείας καὶ τοῦ READING PA., συμπαρέστησαν εἰς τὴν Θ. Λε τουργίαν, οἱ δὲ Χριστιανοί των συμ προσηυχήθησαν εἰς τὸ Πάρκον. Ἔ ψαλαν αἱ Ἡνωμέναι Ἑλληνικαὶ χο ρῳδίαι Φιλαδελφείας καὶ ἡ Ρωσσικ ἐπίσης τῆς Φιλαδελφείας. Τὸν θεῖο λόγον ἐκήρυξεν ὁ Σεβασμ. Ἀρχιεπ σκοπος κ. Μιχαήλ, ὁμιλήσας ἀγγλ στὶ περὶ τῶν καθηκόντων τοῦ Ὀρ θοδόξου Προσκόπου καὶ γενικῶ περὶ τοῦ Ὀρθοδόξου Νέου καὶ τῆ νεάνιδος.

—Τὴν 16ην Ἰουλίου ὁ Σεβασμ προήδρευσεν τῆς συνεδρίας τῆς ἐπ τοῦ Γηροκομείου Ἐπιτροπῆς, ἡ ὁ ποία ἐγένετο ἐν τῷ Μεγάρῳ τῆς Ἱε ρᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς. Ἡ Ἐπιτροπ ἔλαβεν σημαντικωτάτας ἀποφάσει σχετικὰς μὲ τὴν προαγωγὴν τῆς ὑ ποθέσεως τῆς λειτουργίας τοῦ προ σφάτως ἀποκτηθέντος κτιρίου τοῦ Γηροκομείου.

-Κατὰ τὸ ἔτος 1957 ἱδρύθησαν αἱ ς νέαι Κοινότητες τῆς Ἱερᾶς Ἀρ-τισκοπῆς: Μία εἰς REDONDO ACH, CALIFORNIA, ἄλλη εἰς VETVILLE, NORTH CAROLINA δύο εἰς Ἀλάσκαν.

ΙΡΟΤΟΝΙΑΙ

Ἐν τῷ Παρεκκλησίῳ τῆς Ἱερᾶς χιεπισκοπῆς «Ἀπόστολος Παῦ-», ἱερουργήσαντος τοῦ Θεοφιλ. ισκόπου Κωνσταντίας κ. Γερμανοῦ ιροτονήθη εἰς Διάκονον ὁ κ. Πα-ιώτης Μέντης. Οὗτος ἐχειροτονή-ὑπὸ τοῦ ἰδίου Ἐπισκόπου εἰς Πρε-τερον τὴν 21ην Ἰουλίου εἰς τὸν ὸν Ναὸν τοῦ Προφήτου Ἠλιοῦ YONKERS, N. Y.

ΟΡΙΣΜΟΙ

-Ὁ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. Νεόφυτος ρογιαννάκης διωρίσθη ὑπὸ τοῦ ασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. χαήλ, Πρωτοσυγκελλεύων τῆς Ἱ-ἰς Ἀρχιεπισκοπῆς. Εὐχόμεθα καὶ σευχόμεθα, ὅπως ὁ Κύριος δίδῃ αμιν εἰς τὸν νεοριορισθέντα ἵνα αποκριθῇ, ὡς καὶ εἰς τὸ παρελθόν, οποφόρως εἰς τὰς νέας του εὐθύ-ς.

ΛΓΚΟΣΜΙΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΚΛΗΣΙΩΝ

Ὁ ἐκ τῶν 5 Προέδρων τοῦ Πα-σμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν ORLD COUNCIL OF CHURCHES) β. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς Β. Ν. κ. Μιχαήλ, τῇ συνοδείᾳ τοῦ Β. Μητροπολίτου Μελίτης κ. Ἰακώ-, Ἀπεσταλμένου τῆς Αὐτοῦ Θει-τητος Παναγιότητος εἰς τὸ ὡς ἄνω Σ. Ἐκκλησιῶν, τὴν Κυριακήν 28ην μ. Ἰουλίου, μετὰ τὴν Θ. Λειτουρ-αν ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ἱερῷ τῆς Ἁ-ιας Τριάδος, Ν. Ὑόρκης, μετέβη-ν εἰς SEABURY HOUSE, GREEN-CH, CONNECTICUT, διὰ νὰ συμ-τάσχουν εἰς τὰς ἐργασίας τῆς ἐκεῖ νελθούσης Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτρο-ς τοῦ Π. Σ. Ἐκκλησιῶν (EX-CUTIVE COMMITTEE OF THE C. CHURCHES).

—Τὴν 30ην Ἰουλίου ὁ Σεβ. Ἀρ-επίσκοπος Ἀμερικῆς μετὰ τοῦ Σεβ. ητροπολίτου Μελίτης μετέβησαν εἰς EW HAVEN, CONNECTICUT, καὶ μμετέσχον τῶν ἐργασιῶν τῆς Κεν-ικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Π.Σ.Ε. (CEN-RAL COMMITTEE OF W. C. C.), τινες συνεχίζονται—μέχρι τῆς 7ης ὐγούστου—ἐν ταῖς αἰθούσαις τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ περιφήμου YALE UNIVERSITY.

—Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος κ. Μιχαήλ, ἀντιπροσωπεύων τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ τὴν εἰς αὐτὸ ὑπαγομένην Ἱ. Ἀσχιεπισκοπὴν Ἀμερικῆς, ἀντιπροσωπεύει συγχρόνως καὶ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, κατόπιν τοῦ κάτωθι τηλεγραφήματος τοῦ Τοποτηρητοῦ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος:

Ἀθῆναι, 30 Ἰουλίου 1957.

Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπον κ. Μιχαήλ.

Ἀνακληθέντων, ἐντολῇ Ὑπουργοῦ, Καθηγητῶν Ἰωαννίδου καὶ Μπρατσιώτου, παρακαλοῦμεν ἐκπροσωπήσητε καὶ Ἐκκλησίαν Ἑλλάδος εἰς Κεντρικὴν Ἐπιτροπήν, διαβεβαιοῦντες ὅτι προπαρασκευάζομεν δεόντως Συνέδριον Ρόδου.

ΤΟΠΟΤΗΡΗΤΗΣ ΑΙΤΩΛΟΑΚΑΡΝΑΝΙΑΣ ΙΕΡΟΘΕΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

—Κατηρτίσθη καὶ ἀπεστάλη εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους κατάλογος τῶν ἀναγνωστικῶν καὶ λοιπῶν βοηθητικῶν βιβλίων πρὸς χρῆσιν τῶν μαθητῶν διὰ τὸ νέον σχολικὸν ἔτος. Ὁ κατάλογος αὐτὸς περιλαμβάνει βιβλία ἐκδοθέντα κατὰ καιροὺς ἐνταῦθα, βιβλία ἐκδοθέντα ἐν Ἑλλάδι καὶ ἐκδόσεις τῆς Κατηχητικῆς Παιδείας. Σύμφωνα μὲ τὸ πρόγραμμα τῆς Ὑπηρεσίας τῆς Παιδείας, θὰ ἐκδοθοῦν συντόμως νέα βιβλία στηριζόμενα εἰς τὸ νέον ἀναλυτικὸν πρόγραμμα καὶ προσηρμοσμένα εἰς τὰς ἰδιοτύπους ἀνάγκας τῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ εἰς τὰ ἐνδιαφέροντα καὶ τὰς ἀνάγκας τῶν Ἀμερικανοπαίδων Ἑλληνικῆς καταγωγῆς.

—Ἐπερατώθη ἡ σύνταξις τοῦ νέου Ἀναλυτικοῦ Προγράμματος. Ἀντίγραφα τούτου ἐστάλησαν εἰς τὰ μέλη τοῦ Ἀνωτάτου Ἐκπαιδευτικοῦ Συμβουλίου καὶ εἰς εἰδικοὺς Παιδαγωγοὺς πρὸς μελέτην. Τὸ Πρόγραμμα διαιρεῖται εἰς ἑπτὰ μέρη. Τὸ πρῶτον ἀναφέρεται εἰς τοὺς γενικοὺς σκοποὺς τῆς Ἑλληνικῆς Παιδείας ὡς καὶ εἰς τὰς εἰδικὰς ἐπιδιώξεις τῆς βασικῆς τοιαύτης. Τὸ δεύτερον μελετᾷ τοὺς τύπους τῶν σχολείων τῆς βασικῆς Παιδείας. Τὸ τρίτον καθορίζει τὴν ἐποπτείαν καὶ Διοίκησιν τῶν σχολείων ὡς καὶ τοὺς βοηθητικοὺς παράγοντας. Τὸ τέταρτον ἀναφέρεται εἰς τὴν διδακτέαν ὕλην τῶν ἓξ τάξεων τῆς βασικῆς Παιδείας. Τὸ πέμπτον περιλαμβάνει τὸ πρόγραμμα τῶν εἰδικῶν ὑποβοηθητικῶν ἐσωσχολικῶν καὶ ἐξωσχολικῶν ἐνασχολήσεων. Τὸ ἕκτον περιλαμβάνει τὸ Ὡρολόγιον Πρόγραμμα καὶ τὸ ἕβδομον καθορίζει τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ τῆς προσωπικότητος τοῦ διδάσκοντος, τὰ καθήκοντα καὶ τὰ δικαιώματά του.

—Σύμφωνα μὲ τὰς συγκεντρωθείσας πληροφορίας αἱ Ἑλληνικαὶ θερινὰι κατασκηνώσεις συνεκέντρωσαν σημαντικὸν ἀριθμὸν παιδιῶν. Ἡ ἀξία τῶν θερινῶν κατασκηνώσεων ἔχει γενικῶς κατανοηθῇ. Ὑπάρχουν ἐνδείξεις ὅτι πολλαὶ κοινότητες μελετοῦν ἐπισταμένως τὸ θέμα αὐτό.

—Ἡ ἔκδηλος στροφὴ τῆς Ἀμερικανικῆς Παιδείας καὶ γενικώτερον τῆς πνευματικῆς καὶ πολιτιστικῆς ζωῆς τῆς χώρας πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς Ἑλληνοχριστιανικῆς καὶ ἀνθρωπιστικῆς Παιδείας ἀντικατοπτρίζεται εἰς τὰς ἐκδόσεις, κατὰ τὸ τελευταῖον κυρίως διάστημα, πλήθους βιβλίων ἀναφερομένων εἰς τὴν ἱστορίαν, τὴν τέχνην, τὰς παραδόσεις καὶ γενικῶς βιβλία αὐτὰ συνιστῶνται εἰς ὅλους εἰς τὸν πολιτισμὸν τῆς Ἑλλάδος. Τὰ τοὺς ἐνδιαφερομένους διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς πνευματικῆς καὶ πολιτιστικῆς ἀποστολῆς τῶν Ἀμερικανῶν πολιτῶν Ἕλλην. καταγωγῆς.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ

Λόγω πληθώρας ἐπικαίρου ὕλης ἀναβάλλεται διὰ τὴν ἑπομένην μας ἔκδοσιν ἡ δημοσίευσις τοῦ τελευταίου ἄρθρου τῆς σειρᾶς «Θεώρησις τῶν Προβλημάτων τοῦ Συγχρόνου Κλήρου» ὑπὸ τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Ἐλαίας κ. Ἀθηναγόρα, καὶ τοῦ δευτέρου μέρους τοῦ ἄρθρου τοῦ κ. Β. Γ. Βασιλειάδη «Πρὸς τὴν Πανορθόδοξον Σύνοδον». Ἐπίσης ἀναβάλλεται ἡ δημοσίευσις τῆς ἐκθέσεως τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ἐκστρατείας διὰ τὴν ἐγγραφὴν νέων συνδρομητῶν εἰς τὸν Ὀρθόδοξον Παρατηρητὴν κατὰ τὴν Ἑβδομάδα 12—19 Μαΐου.

ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΣ ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Πλήρης ἡμερῶν, ἀπεδήμησε πρὸς Κύριον, τῇ 6ῃ Ἰουνίου 1957, ἐν ERIE, PA., ὁ πολιὸς λευΐτης, Πρεσβύτερος Δημοσθένης ΤΣΑΜΑΡΔΑΣ. Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κ. Μιχαὴλ τηλεγραφικῶς συνελυπήθη τοὺς οἰκείους τοῦ μεταστάντος Κληρικοῦ, ἀπὸ μέρους δὲ Αὐτοῦ μεταβὰς προέστη τῆς κηδείας αὐτοῦ γενομένης τῇ 9/6/1957, ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Κωνσταντίας κ. Γερμανός.

Ὁ Δημ. Τσαμαρδᾶς ἐγεννήθη τῇ 26ῃ Ὀκτωβρίου 1864, εἰς τὸ χωρίον Δελῆ—Χασάνι τῆς ἐπαρχίας Μεγαλοπόλεως, τοῦ Νομοῦ Ἀρκαδίας. Νυμφευθεὶς τῷ 1887 τὴν Καλλιόπην τὸ γένος Πρωτοπαπᾶ, ἀπέκτησεν 8 τέκνα ἐξ αὐτῆς. Ἀφίχθη εἰς Ἀμερικὴν τῷ 1905 καὶ ὑπῆρξεν ὁ ἱδρυτὴς καὶ πρῶτος Πρόεδρος τῆς Ἑλληνορθοδόξου Κοινότητος, BROCKTON, MASS. Ἐσπούδασε τὴν Ὀδοντιατρικήν, ἐξέμαθε δὲ καὶ τὴν Βυζαντινὴν Μουσικήν. Ἀδείᾳ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Θεοκλήτου, ἐχειροτονήθη ὑπὸ τοῦ ἐν Μπρόκτον Συρορθοδόξου Ἀρχιεπισκόπου Εὐθυμίου τὴν 10ην Φεβρουαρίου 1918 εἰς Διάκονον καὶ τὴν 17ην ἰδίου εἰς Πρεσβύτερον, ἐν τῷ Συρορθοδόξῳ Ἱ. Ναῷ τοῦ Ἁγίου Νικολάου ἐν Μπρόκτον Μασσ., ἐν ἡλικίᾳ 54 ἐτῶν. Ὑπηρέτησε κατὰ σειρὰν τὰς Ἑλληνορθοδόξους Κοινότητας: WEST LYNN, MASS., LOWELL, MASS., FITCHBURG, MASS., HOLYOKE, MASS., PAWTUCKET, RHODE ISLAND, YOUNGSTOWN, OHIO, LORAIN, OHIO, JOHNSTOWN, PA., κ.λ.π. κατὰ δὲ τὸ 1927 εἰς τὴν Κοινότητα ERIE, PA., τῆς ὁποίας παρητήθη τὸ 1951 εἰς ἡλικίαν 87 ἐτῶν. Ἐκτὸς τῶν ἱερατικῶν του καθηκόντων, ὁ ἀείμνηστος Δημοσθένης Τσαμαρδᾶς ἔδειξε μεγάλην δραστηριότητα, καὶ εἰς τὸν ἀγῶνα ἐπιβιώσεως τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων: Ἐν FITCHBURG, MASS. ἱδρυσε τὸ Ἰον Ἑλληνικὸν Σχολεῖον, ἐπίσης εἰς MASSILLON, OHIO ὑπῆρξεν ὁ ἱδρυτὴς Ἐκκλησίας καὶ Σχολείου. Τῷ 1941 ὁ υἱός του ἔπεσεν ἐνδόξως μαχόμενος εἰς τὰς τάξεις τοῦ Ἀμερικανικοῦ Στρατοῦ.

Ὡς Κληρικὸς ὁ ἀοίδιμος π. Δημοσθένης ὑπῆρξε ...πος καὶ ὑπογραμμὸς τοῦ ἀγαθοῦ καὶ δραστηρίου Λ... ἵτου. Τοῦ ἀειμνήστου Ἱερέως Δημοσθένους Τσαμαρ... ἡ μνήμη εἴη αἰωνία!

ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Εἰς ἡλικίαν 85 ἐτῶν μετέστη πρὸς Κύριον τῇ 6/6/19... ὁ Ἐφημέριος NEWARK, N. JERSEY, ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π... ΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ. Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς Κ... Μιχαὴλ διὰ τηλεγραφήματος συνελυπήθη τοὺς οἰκείο... τοῦ μεταστάντος, ἀπὸ μέρους δὲ Αὐτοῦ μεταβὰς ε... NEWARK, προέστη ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Κωνσταντί... τῆς κηδείας αὐτοῦ, τελεσθείσης τὴν 8ην Ἰουνίου.

Ὁ Νικόλαος Παπαδημητρίου ἐγεννήθη ἐν Σάμῳ ... 1872, ἐξ ἱερατικῆς οἰκογενείας. Ἐνυμφεύθη μετ' εὐσ... βοῦς κόρης, τῆς Πολυξένης, ἀποθανούσης πρὸ 9 ἐτῶ... Ἐχειροτονήθη Ἱερεὺς εἰς ἡλικίαν 52 ἐτῶν, διὰ τὸν ... Ναὸν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου NEWARK. Ἐν συνεχείᾳ ... πηρέτησε τὴν Κοινότητα DALLAS, TEXAS, καὶ πάλ... τὴν Κοινότητα NEWARK. Τὸ 1946, τῇ πρωτοβουλίᾳ τ... Ἱερ. Προϊσταμένου των Πατρὸς Νικολάου, ἡ Κοινότ... αὕτη ἠγόρασε μεγαλοπρεπῆ Ἱ. Ναὸν μὲ 2 αἰθούσας, ... ποβληθεῖσα εἰς χρέος. Πόθος ἱερὸς τοῦ Π. Νικολάο... ἦτο νὰ ἴδῃ πρὶν ἀποθάνῃ τὴν Κοινότητά του ἀποσβύνο... σαν τὸ χρέος αὐτῆς. Τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1947 ἡ Κοιν... της ἐπανηγύρισε τὴν ἀπόσβεσιν τοῦ χρέους της καὶ ἐτ... μησεν ἐπαξίως τὸν Π. Νικόλαον. Μέχρι τῆς τελευταίας ... του ἀναπνοῆς ὁ μεταστὰς ἀγαθὸς Λευΐτης δὲν ἔπαυε συ... τελῶν εἰς τὴν πρόοδον τῆς Κοινότητος καὶ τὴν ὁμόνοια... καὶ ἀγάπην τῶν μελῶν αὐτῆς. Διὰ τοῦτο πάντες ἐδοκ... μασαν λύπην βαθεῖαν διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ πνευματικο... αὐτῶν πατρός. Ἕνας ἀκόμη πρωτοπόρος Ἱερεὺς ἀφῆκ... τὰ ἐγκόσμια, κληθεὶς εἰς τὰς αἰωνίους μονὰς παρὰ το... Κυρίου τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου.

Ἡ μνήμη τοῦ ἀοιδίμου Ἱερέως Νικολάου Παπαδημη... τρίου εἴη αἰωνία!

Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 179)

εὐτυχεῖς ἑνώσεις, ὅπως καὶ ἡ μέριμνα νὰ προλαμβάνῃ διάσπασιν τῶν συζυγικῶν δεσμῶν τῶν ἐνοριτῶν του.

Ἡ δευτέρα εὐθύνη τῆς Ἐκκλησίας, σχετικὴ μὲ τὸν κοινωνικὸν ρόλον της, εἶναι ἡ προσπάθεια νὰ διεγείρῃ καλὰ κίνητρα—νὰ προάγῃ τὸ πνεῦμα τῆς ἀλληλεγγύης, νὰ ἀποπνευματίζῃ τὴν σκέψιν, νὰ ἐξευγενίζῃ τὰς κοινωνικὰς σχέσεις. Ἡ συνείδησις τοῦ ἀνθρώπου χρειάζεται νὰ καλλιεργηθῇ, ὥστε νὰ προσανατολίζεται πρὸς ἕνα σύστημα ἀξιῶν. Ἡ Ἐκκλησία διὰ τοῦτο ἔχει καθῆκον νὰ ἐμπνέῃ τοὺς ἀνθρώπους, ὥστε νὰ θέλουν νὰ γίνουν καλοί: νὰ τοὺς διαφωτίζῃ ἀναφορικῶς μὲ τὰς ἀντιλήψεις των περὶ καλοῦ καὶ κακοῦ, ὥστε αἱ ἠθικοῦ χαρακτῆρος προσπάθειαί των νὰ κατευθύνωνται ἀπὸ τὰ διδάγματα τοῦ Εὐαγγελίου.

Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ἡ ἀποστολὴ τοῦ ἱερέως εἶναι νὰ ἐμπνέῃ τοὺς ἐνορίτας του νὰ χρησιμοποιῇ ὁ καθένας τὰς γνώσεις καὶ ἱκανότητάς του εἰς τὸ ἐπάγγελμά του καὶ εἰς τὴν ἰδιωτικήν του ζωὴν διὰ τὴν πραγματοποίησιν εὐγενικῶν σκοπῶν.

Καὶ ἀντιθέτως νὰ καταδικάζῃ μεγάλα καὶ μικρὰ παραπτώματα—ἔλλειψιν τιμιότητος, ὑποκρισίαν, φθόνον, ἐγωκεντρισμόν, σκληρότητα, μονον, ἐγωκεντρισμόν, σκληρότητα, μοχθηρίαν καὶ τὰ τοιαῦτα, ποὺ καταστρέφουν τὴν ἁρμονικὴν συμβίωσιν τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ κοινωνικὴ αὐτὴ πλευρὰ τοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας γενικώτερον κα... τοῦ ἱερέως εἰδικώτερον δὲν εἶναι ... εὐκολωτέρα. Εἶναι ὅμως ἀπὸ τὰ... πλέον σημαντικὰς ἀπὸ ἐκείνας, πο... ἐπιβάλλει ὄχι μόνον τὸ πνεῦμα τῆ... διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ κα... αἱ ἀπαιτήσεις τῆς συγχρόνου κοι... νωνίας.

Ὁ τομεὺς αὐτὸς ἀποτελεῖ εὐρὺ στά... διον δράσεως καὶ τῶν ἐν ὑπηρεσί... ἱερέων μας καὶ τῶν μελλόντων του... ούτων. Τοὺς συνοδεύουν αἱ εὐχαὶ ὅ... λων μας εἰς τὴν μεγάλην των ἀπο... στολὴν νὰ κρατήσουν ὑψηλὰ τὸ ἱερὸν λάβαρον τῆς Ὀρθοδοξίας, νὰ καλ... λιεργήσουν τὰς χριστιανικὰς ἀρετὰ... τῆς ὁμογενείας καὶ νὰ συντελέσουν κατὰ δύναμιν νὰ ἐγκατασταθῇ ἡ βα... σιλεία τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς.

ATTEND CHURCH SERVICES . . .

THE GREEK ORTHODOX CHURCH

Welcomes you . . .

BIRMINGHAM, ALA.

Y TRINITY 307 So. 19th Street
Y CROSS 725 No. 25th Street
E. Bouyoucas Tel. 7-4388
ne Liturgy and Sunday School 10:30
.–12 N.; Greek School 4-6 P.M. daily

BOSTON, MASS.

NGELISMOS Parker & Ruggles Sts.
. John Zannetos Rev. P. Kyriacos
Rev. G. Boccopoulos
ne Liturgy 10:30 A.M.—12:15 P.M.
lay School 9:00—10:30 A.M.
k School 3:15—5:15 P.M. daily

CORONA, N. Y.

HE TRANSFIGURATION OF CHRIST
98-13 38th Ave., Corona 68, N. Y.
E. Tselentakis HAvermeyer 9-8901
ne Liturgy 11:00 A. M.—12:30 P.M.
day School 9:00—10.00 A.M.
reek School 3:00—5:00 P.M.

DETROIT, MICH.

ST. NICHOLAS 17400 Second Blvd.
Rev. Chris W. Hadgigeorge Tel. TO 8-1844
Divine Liturgy 11:00 A.M.
Sunday School 11:00 A.M.
Greek School 4:30—6:00 P.M.

HARRISBURG, PA.

HOLY TRINITY 415 Walnut Street
P.O. Box 1232
Rev. George Giannaris
Church's Tel. CEdar 2-1112
Divine Liturgy 10:30 A.M.
Sunday School 9:45 A.M.

PEORIA, ILL.

ALL SAINTS 322 Reed Avenue
Rev. Ernest Arambiges Tel. 6-8082
Divine Liturgy 10:20 A.M.
Sunday School 10:00 A.M.
Greek School 4:30 P.M. daily

WAUKEGAN, ILL.

ST. DEMETRIOS 228 N. County St.
Rev. P. K. Mitsis Tel. ONtario 2-9598
Divine Liturgy 11:00 A.M.
Sunday School 10:00—11:00 A.M.
Greek School 4-6 P.M., four days a week

WASHINGTON, D. C.

ST. SOPHIA CATHEDRAL
36th Street and Massachusetts Ave., N.W.
Tel. FE 3-4730
Rev. Aim. Laloussis Rev. J. Tavlarides
Divine Liturgy 10:30 A.M.—12:00 M.
Sunday School 10:30 A.M.—12:00 M.
Greek School 3:30—6:00 P.M. daily

CANTON, OHIO

ST. HARALAMBOS, 600 Walnut Ave., S.E.
Church's Tel. GL 4-7278
Very Rev. T. P. Theophilopoulos
Orthros 9:00 A.M.
Divine Liturgy 11:30 A.M.
Sunday School 10:00 A.M.
Greek School 4:30—6:30 P.M.

KIANIS PRESS

THE EASTERN (GREEK) ORTHODOX COMMUNITY PRINTERS & PUBLISHERS

- CHURCH STATIONARY
- YEAR BOOKS
- CHURCH PROGRAMS
- JOURNALS
- COMMUNITY MAGAZINES

ALL PRINTING IN GREEK & ENGLISH
RELATED TO CHURCH ACTIVITIES.

WRITE OR CALL:

KIANIS PRESS
2221 UTICA AVENUE
BROOKLYN 34, N. Y.

TELEPHONE: CLOVERDALE 2-2439

WE EXECUTE ORDERS BY MAIL
— WHEREVER YOU ARE —

Mr. Con. Skedros
999 South 15th East
Salt Lake 5 . Utah.

Ἡ Ἑλλάδα περιμένει νὰ σᾶς δεχθῇ....

ΠΡΟΣΕΧΕΙΣ ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 14

•

ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 9

•

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 11

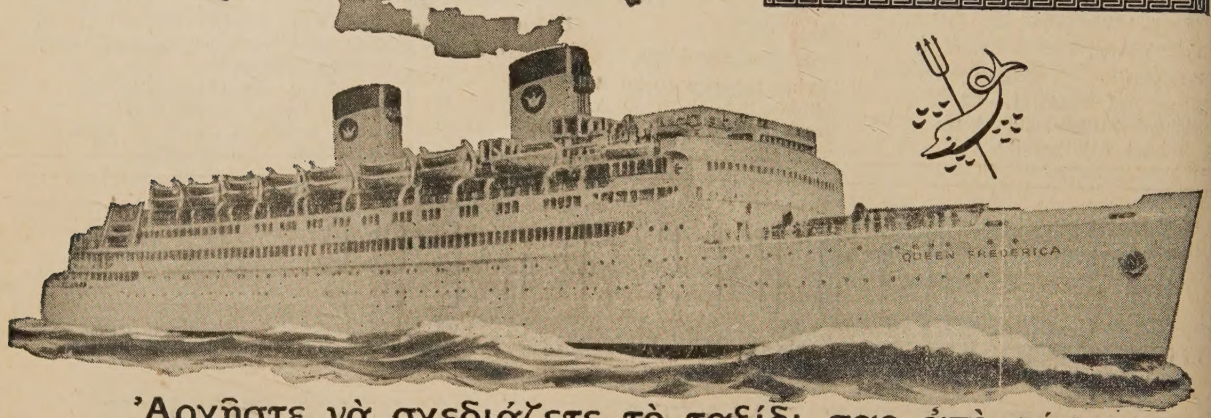

Ἀρχῆστε νὰ σχεδιάζετε τὸ ταξίδι σας ἀπὸ τώρα...

ΜΕ ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΥΠΟ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΣΗΜΑΙΑΝ ΥΠΕΡΩΚΕΑΝΕΙΟΝ
ΕΙΣ ΤΑΚΤΙΚΗΝ ΓΡΑΜΜΗΝ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ — ΠΕΙΡΑΙΩΣ

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΗ

ΕΘΝΙΚΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΡΑΜΜΗ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΑΠΟΤΑΘΗΤΕ ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΙΚΟΝ ΠΡΑΚΤΟΡΑ ΤΗΣ ΑΡΕΣΚΕΙΑΣ ΣΑΣ

★ Ἡ Ἑλληνικὴ σημαία, ἡ συνεισφορὰ τοῦ ὑπερωκεανείου εἰς τὴν διατήρησιν τοῦ ΕΥΓΕΝΙΔΕΙΟΥ ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ ποὺ συντελεῖ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς τεχνικῆς ἐκπαιδεύσεως στὴν Ἑλλάδα, αἱ ἀνέσεις, ἡ ΑΠΛΟΧΩΡΙΑ καὶ ἡ ἐξαιρετικὴ ΣΤΑΘΕΡΟΤΗΣ ΤΟΥ «ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΗ», ἐξετιμήθησαν ἀπὸ τοὺς ὁμογενεῖς μας, οἱ ὁποῖοι καὶ ὡς ἄτομα καὶ ὡς ὀργανώσεις ὑπεστήριξαν καὶ ὑποστηρίζουν τὸ Ἐθνικόν μας ὑπερωκεάνειον.

★ Τὸ «ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΗ» ἐνεκαινίασε τὸ 1957 ὑπὸ τοὺς καλυτέρους οἰωνούς, ἀναχωρῆσαν διὰ Πειραιᾶ μὲ τὸν μεγαλύτερον ἀριθμὸν ἐπιβατῶν ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα ὑπερωκεάνεια τῆς γραμμῆς. -Αἱ νεοκατασκευασθεῖσαι δὲ ὑπερπολυτελεῖς καμπίναι FACILITIES ἐπιτρέπουν εἰς 400 περίπου ἐπιβάτας ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΗΣ θέσεως νὰ χρησιμοποιοῦν καμπίνας μὲ ἰδιαιτέραν τουαλέττα μετὰ ΛΟΥΤΡΟΥ.

★ Εὐρύχωροι, πολυτελεῖς, air-conditioned αἴθουσαι διασκεδάσεων, Bars, αἴθουσαι φαγητοῦ καὶ βιβλιοθῆκαι. Εὐρύχωρα καταστρώματα γιὰ σπὸρ καὶ ξεκούρασμα, κολυμβητικὴ δεξαμενή. . . . Ἐξαίρετον πρόγραμμα διασκεδάσεων. . . . Ἄψογος περιποίησις. . . . Ἀσυναγώνιστη κουζίνα. . . . Ἑλληνορθόδοξον παρεκκλήσιον. . . .

★ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΙ ΚΑΙ ΑΝΔΡΕΣ ΤΟΥ ΥΠΕΡΩΚΕΑΝΕΙΟΥ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΗ ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ ΠΑΡΑ ΜΙΑ ΜΟΝΗ ΦΡΟΝΤΙΔΑ, ΝΑ ΧΑΡΙΣΟΥΝ ΣΤΟΥΣ ΕΠΙΒΑΤΕΣ ΕΝΑ ΑΛΗΣΜΟΝΗΤΟ ΚΑΙ ΕΞΑΙΡΕΤΟ ΤΑΞΙΔΙ.

HOME LINES AGENCY INC. ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΔΙ' Η.Π.Α. ΚΑΙ ΚΑΝΑΔΑΝ 42 Broadway, New York 4, N. Y.